

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET LICHTENDE OOG

N° 2470

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET LICHTENDE OOG

HOOEDSTUK I

ONRUST IN NEW YORK

Reeds gedurende enige weken heerste er in New York enige ongerustheid onder de bevolking. Niet alleen in de Fifth Avenue, of de Tiversde Drive of op Long Island, maar zelfs ook in Hoboken en de Bronx.

Zelfs de politie zat werkelijk met de handen in het haar.

De oorzaak was, dat er een nieuwe misdadigersbende het hoofd had opgestoken, dat was alles. Maar het was ge-
noeg.

Want deze dieven- en moordenaarsbende overtrof in stoutmoedigheid en vindingrijkheid nog verre die van de Gouden Dolk, en zelfs die van de Wurgende Hand, die geruime tijd angst en ontzetting hadden verspreid in de wereldstad.

Reeds de naam moest schrik inboezemen; zij heette de Bende van het Kwade Oog.

Niemand wist wie de aanvoerder der bende was. Het kon even goed een man

zijn, opgekomen uit de heffe des volks, als iemand uit de hoogste kringen, iets dat ongelooflijk klinkt, maar niettemin wel vaker was voorgekomen.

Er werd gegist en geraden, de politie keek de misdadigers albums na, namen werden genoemd, maar niemand kon bewijzen voor zijn beweringen bijbrengen.

Daartoe was Het Kwade Oog te goed georganiseerd.

Het bleek, dat verraad onherroepelijk met de dood werd gestraft, een dood die even snel als onverwacht kwam, en met onfeilbare zekerheid.

Weliswaar waren er nog slechts weinig pogingen tot verraad ondernomen, maar de enkele verraders, die enige, overigens zeer weinig betekende geheimen van het genootschap van het Kwade Oog aan de politie hadden overgebracht leefden twee uur later niet meer...

Niemand kon er zich op beroemen, de chef van het geheimzinnige genootschap ooit te hebben gezien... ook de leden der bende niet.

Want wie of wat dat bendehoofd dan ook mocht zijn, hij was een leider; een man met een sterke wil, een man zonder geweten, maar begiftigd met een buitengewoon goed verstand, en uit zijn daden bleek, dat hij even goed thuis was in de chemie, de geneeskunde, de electro-techniek en ook het wetboek op zijn duimpje kende.

Vruchteloos had de politie reeds maanden gezocht naar het hoofdkwartier van de bende.

Men was er dan weliswaar in geslaagd bij de talrijke razzia's enige bandieten gevangen te nemen, die reeds lang werden gezocht, maar dat was dan ook het enige succes.

De mogelijkheid bestond, dat deze misdadigers tot de geheimzinnige bende behoorden, maar dan lieten zij daar in ieder geval niets over los.

En toen succes uitbleef nam de ongerustheid hand over hand toe.

De bladen stonden vol klachten en raadgevingen van schrijvers van ingezonden stukken, maar verstandige mensen haalden hier de schouders over op,

want zij wisten heel goed, dat de politie zeker niet beschuldigd kon worden van laksheid of onbekwaamheid, maar eenvoudig tegenover een macht stond, welke men tevergeefs poogde te breken.

Het Kwade Oog deinsde voor geen enkele misdaad terug, en de bewijzen van een koelbloedige wreedheid waren vele.

Meestal traden de bendeleden in vereniging op, snel, doortastend, en blijkbaar volgens een zorgvuldig, tot in de minste bijzonderheden van te voren opgemaakt plan, maar ook vaak vond een of andere miljonair op een goede of beter gezegd, kwade ochtend naast zijn kop thee bij het ontbijt een klein blaadje papier, waarop enige zinnen waren gekrabbeld, welke niets anders bevatten dan de dreigende uitnodiging, op een nader aangeduide plaats, en op een bepaalde tijd, een som gelds te deponeren, meestal op straffe des doods.

Al die briefjes droegen bij wijze van ondertekening een menselijk oog met een dreigende uitdrukking.

Hoe die briefjes daar kwamen mocht wel een raadsel heten; zij bevonden zich onder de poststukken, doch zonder postzegel en dus zonder afstempeling, en degenen die ze ontvingen hadden gerust hun hand in het vuur durven steken voor de trouw en eerlijkheid van hun bedienden, van de butler tot de kleinste tuinjongen.

En wee hem die de waarschuwing in de wind sloeg.

Al liet hij zich door een lijfwacht omringen, dan trof men hem in iemand, die hem boven alles dierbaar was, door een geliefde vrouw of dochter te ontvoeren en pas vrij te laten, na het betalen van een hoge losprijs.

Dat was meermalen gebeurd en daarom gaf de ontvanger van zulk een briefje meestal toe, zonder er zelfs de politie in te kennen.

Men had langzamerhand begrepen dat dit nog de verstandigste weg was, maar er waren ook hardnekkigen, die hen trachtten te trotseren.

En zij ontvingen allen hun straf.

Men vond hen vermoord langs de weg liggen, doodgeslagen met een langwer-

pige zak, in de vorm van een worst, met zand gevuld, een dodelijk wapen in de hand van een man, dat geen geluid maakt, geen bloedsporen nalaat, en met onfeilbare zekerheid werkt, of wel men dregde hun lijk uit de Hudson op, of men vond het verpletterd aan de voet van de hoge muur van hun eigen kantoor, waar zij laat hadden zitten werken.

Maar op welke wijze de dood de halsstarrige ook achterhaalde, hij kwam snel en onafwijsbaar.

Aldus was de toestand in New York op het ogenblik, dat deze vertelling aanvangt.

* * *

Het was op een mooie dag in het begin van de herfst, toen de hoofdcommissaris van politie, met de handen op de rug heen en weer liep in zijn particulier kantoor op het hoofdbureau van politie.

Hij kauwde driftig op een dier reusachtige zwarte sigaren, waarvan de Yankees het geheim schijnen te bezitten, en welke zij zelden geheel oproken, en bleef nu en dan staan voor een der drie ramen, kijkend naar het drukke geveel op Broadway.

Toen hij zich om wendde, zag hij een nog jonge man met een intelligent gelaat, die aan de andere kant van zijn schrijfbureau stond, doordringend aan.

Toen barstte hij uit:

— Kort en goed, Brooke, daar moet een eind aan komen, hoe dan ook. Het gemeentebestuur heeft mij een grote som gelds ter beschikking gesteld, en mij carte blanche gegeven. Welnu, al zou ik het tot de laatste cent moeten uitgeven, de Bende van Het Kwade Oog moet en zal opgespoord worden. Ik zal niet rusten, voor onze stad en de omgeving gezuiverd is van een plaag, die ons tot de risée van geheel Amerika en Europa maakt. Het zal niet gezegd zijn, dat New York achterstaat, wat de openbare veiligheid betreft, bij Londen of Parijs. Je hebt je een van onze knapste detectives getoond, en ik stel het grootste vertrouwen in je schranderheid. Toon je dat vertrouwen waardig. Zie dat je die geheimzinnige chef van de bende vindt, en je toekomst is ver-

zekerd.

Brooke had zwijgend en onbeweeglijk toegelusterd, zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog.

Nu zei hij op gedempte toon:

— Yes sir, maar ik vrees, dat wij onmogelijk meer kunnen doen, dan wij op het ogenblik verrichten. Al onze beschikbare krachten zijn gemobiliseerd, maar al hadden wij er vier of vijf maal zo veel, dan hadden wij er nog te weinig. Wij mogen niet vergeten, dat deze bende niet alleen bestaat uit allerlei gespuis, hetwelk bij de politie wel bekend is, en dat wij ieder ogenblik kunnen arresteren, zodra wij een tastbaar bewijs tegen hen in handen hebben, maar ook uit schijnbaar doodonschuldige werklieden der gemeente, telefonisten, telegrafisten electriciens, kelners, tramconducteurs, taxichauffeurs, treinmachinisten, arbeiders bij het uitgestrekte riolenstelsel, en wat niet al. Dat maakt het juist voor ons zo uiterst moeilijk, een houvast te krijgen. Al die lieden houden elkaar de hand boven het hoofd, waar schuwen elkander, hebben een geheime taal, een geheim seinstelsel, dat onfeilbaar werkt.

De commissaris trommelde ongeduldig met de vingers tegen de ruit, terwijl hij opnieuw naar buiten staarde, schijnbaar zonder op de woorden van zijn detective acht te geven, maar nu wendde hij zich met een ruk weer om, en zei:

— Dat weet ik allemaal, Brooke. Ik weet het, en toch herhaal ik mijn woorden van zoëven. Ik heb je in hoofdzaak hier laten komen, om je een gewichtig en hoogst onaangenaam geval mede te delen, waarvan ik zo juist bericht ontving.

De commissaris was met grote passen naar zijn schrijfbureau gegaan en had zich in zijn bureaustoel laten vallen.

Hij keek enige papieren door, die daar zoëven door een agent waren neergelegd, en vervolgde:

— Weet je wie vanochtend een dreigbrief heeft ontvangen?

— Neen, maar het zal wel weer een

of andere miljonair in deze stad zijn.

— Zeg maar gerust: de rijkste man van deze stad, namelijk Peter Vandyke. Brooke slaakte een kreet van schrik en verwondering.

— De staalkoning? riep hij uit.

— Precies. De man wiens vermogen op het moment op iets meer dan 500

miljoen dollar wordt geschat en wiens leven voor een bedrag van zes miljoen is verzekerd. En weet je, hoeveel de bandieten ditmaal vragen?

— Neen, maar de afkoopsom zal er zeker niet om liegen.

— Vijf miljoen dollar. Ga maar recht opzitten.

HOOFDSTUK II

« PAS OP, PETER VANDYKE ! »

Enige ogenblikken heerste er stilte in het grote vertrek, hetgeen niet te verwonderen was met het oog op het formidabele bedrag.

Het was Brooke als waarde in het vertrek, de geest van het geheimzinnige genootschap rond, het was hem alsof hij het boosaardige oog, het symbool van de misdadigersbende zag.

Hij bracht de hand aan het voorhoofd en zei op zachte toon, als had iemand hem kunnen horen:

— Dat is het toppunt. Vijf miljoen. Het is waanzinnig. Het is ondenkbaar. Vandyke mag die som niet betalen.

— Wij hebben makkelijk praten, maar het kan hem zijn leven kosten als hij weigert.

— Maar wij kunnen toch niet toestaan, dat de hele stad op die manier wordt leeggeplunderd door die bandieten, riep Brooke, als plotseling bezeten door een woeste drift, ofschoon hij anders de beheertheid in persoon was.

Hij balde de vuisten, tot de nagels hem in het vlees drongen, groep een-

klaps zijn hoed, en snelde naar de deur.

Op de drempel keerde hij zich nog eens om en riep:

— Ik ga nu regelrecht naar Mr. Vandyke, om nadere biezonderheden. Als ik er iets aan doen kan, dan betaalt hij die vijf miljoen niet.

Zonder zelfs zijn chef te groeten, snelde hij weg.

Hij riep op straat de eerste de beste taxi aan en riep de chauffeur toe:

— Naar het huis van Mr. Vandyke, Riverside Park, bij de Fifth Avenue. En rijd zo snel mogelijk.

Het adres had hij eigenlijk niet behoeven op te geven. Iedereen in New York kende het reusachtige huis van de schatrijke staalkoning.

Vandyke was destijds even bekend als Vanderbilt, James Gould, Astor, Carnegie of Morgan het waren, toen zij op het toppunt van hun roem als multimiljonair stonden.

Hij bezat een venststal, die zelfs en-

der de meestvermogenen opzien baarde, en waar een dozijn paarden stonden, ieder voor zich een vermogen waard hij hield er een stuk of zeven automobielen op na, daarbij niet meegerekend de twee wagens van zijn enige dochter Juliette. Zijn huis was een paleis en met zijn schilderijen stak hij talrijke verzamelaars en kunstliefhebbers de ogen uit.

Zijn loge in de Metropolitan Opera kostte hem vijfduizend dollar per jaar en zijn bediendenpersoneel telde op de kop af veertig man.

Het jaarlijks inkomen van de staalkoning werd op ongeveer twintig miljoen dollars geschat, dat is om en nabij veertig dollar per minuut.

Het leven van elke Amerikaan draait om geld... geld en nog eens geld en iedereen was dus op de hoogte van het enorme inkomen van Mr. Vandyke. Ook Brooke kende het en het was naar deze rijkard, dat de detective heen toog.

Hij klapte het portier hard achter zich dicht, en bemerkte niet, dat een agent van politie de auto met de handen op de rug nastarde, grijnzend, en iets tussen de tanden mompelend, dat maar goed was, dat niemand het verstond.

Vijf-en-twintig minuten later stopte de taxi voor het huis van de staalkoning.

In het midden bevond zich een geweldige koetspoort.

Als men die was doorgedaan kwam men op een binnenplaats, en juist tegenover de inrijpoort was de monumentale huisdeur, waartoe een brede stoep van vijf treden toegang gaf.

Links en rechts van de binnenplaats bevonden zich eveneens enige deuren, welke echter in hoofdzaak voor het personeel bestemd waren.

Een er van leidde direct naar de appartementen van de dochter des huizes, zodat zij niet de omweg door het grote middenstuk behoefde te maken.

Ten slotte was er nog een zijingang naar het paddock, waar zich, behalve de centraal verwarmde garages, ook enige stallen voor rijpaarden bevonden.

Men kon deze garages echter ook rechtstreeks van de straat bereiken,

door een breed pad ter zijde van het huis te nemen, gelegen in een ruime tuin, die het huis aan alle kanten, behalve aan de voorzijde, omringde.

De auto was de poort binnengereden tot voor de stoep, waar Brooke snel uitstapte, de chauffeur betaalde en aanbelde.

Een negerbediende in een groene livree, opende de deur en vroeg wat hij wenste.

Brooke gaf zijn kaartje af en werd dadelijk door de bediende in een fraai gemeubelde ontvangkamer gelaten.

Brooke had nog niet de tijd gehad, zijn omgeving op te nemen, of een licht gerucht, dat van de kant van de deur kwam, trok zijn aandacht.

Hij keek om, en hield zijn blikken op de deurknop gevestigd, in de mening, dat er aanstonds iemand zou binnentreden.

De deur bleef echter gesloten.

Maar plotseling werd er iets wits onder de deur geschoven.

Brooke snelde er op af, en raapte het op.

Het was een briefje, een gewoon velletje papier, waarop slechts enkele woorden waren geschreven, maar zij deden hem een kreet van woede slaken:

«Bemoei je niet met deze kwestie, Brooke, stond er op. Het gaat om je leven.»

Hij rukte de deur open, met de hand op zijn schouderholster.

De gang was ledig, en er was niemand te zien.

Brooke stampvoette van drift en siste tussen de tanden:

— Dat moet iemand gedaan hebben, die hier in huis was, of na mij is gekomen. Dit briefje moet door mensenheden onder de reet van de deur zijn geschoven. Zouden er dan toch bandieten onder het personeel zijn? Kan men dit grote huis binnendringen, zonder dat iemand het bemerkt?

Brooke bleef in de deuropening staan, in de hoop, dat de geheimzinnige persoon, die deze waarschuwing zond, zich misschien nogmaals zou vertonen, maar er gebeurde niets.

Ongeveer vijf minuten later hoorde

hij voetstappen naderen.

Het was de neger die terugkwam.

Brooke keek scherp naar zijn gelaat, maar er viel niets bijzonders op te lezen.

Het was een tamelijk onnozel gezicht, uitgezonderd de levendige, gitzwarte ogen, maar in ieder geval geen onaangenaam en zeker geen sluw gelaat.

— Mijnheer verzoekt u, dadelijk bij hem te willen komen, Sir, zei de neger. Hij wacht u in zijn werkkamer. Mag ik u voorgaan, dan zal ik u de weg wijzen.

De zwarte krooskop ging de bezoeker voor door een doolhof van brede gangen, waarop hier en daar fraai bewerkte deuren uitkwamen.

Eindelijk bleef de bediende staan voor een witgelakte deur.

Hij klopte aan, en opende daarop de deur voor de bezoeker.

Brooke trad binnen en bevond zich nu in een ruim vertrek, met vier ramen, waarvan er één op een breed balkon uitkwam.

Rechts van een der andere ramen, zodat het licht van links in viel, stond een groot schrijfbureau, overdekt met papieren en tijdschriften van allerlei aard, die voornamelijk betrekking hadden op de metaalindustrie.

Aan die schrijftafel was een man van meer dan gewone lichaamslengte gezeten, met haar, dat boven op de schedel begon te dunnen, een hoornen bril op de brede, krachtige neus, en verder geheel glad geschoren.

Zijn vierkante kaak getuigde van wilskracht en doorzettingsvermogen, en zijn ogen hadden een zeldzaam doordringende blik.

Hij droeg een van die gemakkelijk ziende, echt Amerikaanse pakken met diepe zakken en had een grote sigaar tussen de tanden, waarop hij nerveus knauwde.

Brooke zag onmiddellijk, dat de staalkoning ditmaal voornamelijk rookte om zijn zenuwen te kalmeren.

Het was duidelijk dat hij onder de indruk was van het bevel van de Bende van het Kwade Oog, meer dan hij wel wilde laten blijken.

Hij was opgestaan, zodra zijn bezo-

ker binnentrad en reikte hem een brede, krachtige hand.

Hij wees Brooke een stoel aan, liet zichzelf in een gemakkelijke fauteuil neer, wreef zich enige malen over het hoge voorhoofd en zei:

— Ja, Mr. Brooke, nu is het zover. Nu is het mijn beurt. Een voorgevoel had het mij gezegd, en nu is het bewaarheid.

— Mag ik weten, Mr. Vandyke, in welke vorm de waarschuwing was vervat?

De staalkoning stond op, zocht even op het blad van zijn schrijftafel en stak de detective toen een klein stukje papier toe.

Brooke las:

« Vandaag over zes dagen, dus op zaterdag 12 oktober zult gij vijf miljoen dollar in bankbiljetten en goud deponeren in de kelder van een leegstaand huis in de Harbour Street Nr. 17. Het geld moet er tussen vier en vijf uur in de namiddag worden gebracht. Bij niet voldoen aan dit bevel zult gij er de gevolgen van ondervinden. Gij kent onze straf ».

Dit bevel was ondertekend met het gewone kenteken: een starend oog met een boosaardige uitdrukking.

Brooke bekeek dit briefje van alle kanten, maar er viel niets bijzonders aan te zien.

Het was geschreven in een steil, blijkbaar opzettelijk verdraaid handschrift zonder enig karakter, op papier uit een bloknoot gescheurd.

— Hoe hebt gij dit ontvangen? vroeg Brooke.

— Het lag tussen mijn gewone brieven, die de post bezorgd had, maar er zat geen postzegel op de enveloppe, en was dus ook niet gestempeld.

— Wij zullen natuurlijk toch onderzoek op het postkantoor laten doen; en de postbode, die hier vandaag de post heeft gebracht ondervragen, zei Brooke, ofschoon ik betwijfel, of het wat zal helpen. Zelfs al was de postbode lid van de bende, dan zouden we dat toch niet kunnen bewijzen, dat staat vast.

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeg-

gen, Mr. Brooke, dat ik er niet aan denk om het geld zo maar, zonder meer, aan die dievenbende af te staan. Zoudt gij denken, dat het nut heeft, het huis, waar het geld moet worden gebracht te laten bewaken?

De detective schudde mismoedig het hoofd.

— Wij zullen het natuurlijk proberen zei hij, maar ik vrees dat het niet veel zal helpen. Het is vroeger meermalen gebeurd dat de bandieten eenvoudig weg bleven omdat zij lucht hadden gekregen van ons plan, en herhaalden hun waarschuwing. Als het slachtoffer dan nog niet dokte, vond hij op een geheimzinnige wijze de dood.

Vandyke liet zijn vuist met een harde slag op het tafelblad neerkomen en riep:

— Wij zullen ditmaal eens zien, wie de sterkste is. Ik betaal nooit en te nimmer. Al zou ik er honderduizend dollar aan ten koste moeten leggen, ik zal dat geboefte wel krijgen.

Brooke trok een scheef gezicht en zei:

— Natuurlijk is dat uw goed recht en wij zullen u daarbij zo veel mogelijk bijstaan, maar ik twijfel aan het succes. Gij kunt u niet voorstellen, over welke middelen deze bende beschikt. Weet gij wel, dat er ongetwijfeld bekende uitvinders en ingenieurs lid van het Genootschap zijn?

Terwijl dit gesprek nog enige tijd werd voortgezet, ging ineens de deur open en kwam Juliette Vandyke, de enige dochter van de staalkoning binnen.

Zij was een zeer knap meisje met een fijn gezichtje, grote blauwe ogen, en een macht van kastanjebruin haar, naar de laatste mode geknipt.

Zij was in gezelschap van haar verloofde Theodoor Flannagan, een jonge man, van rijzige gestalte en een krachtige lichaamsbouw.

Hij had niet lang geleden met gunstige uitslag examen gedaan voor inspecteur van politie, hetgeen voor een groot deel te danken was aan zijn helder doorzicht en zijn exacte geest.

Brooke was dadelijk opgestaan toen het paar binnenkwam en maakte een lichte buiging, eerst voor het meisje en

toen voor zijn chef, wiens gelaat zeer ernstig stond.

Het jonge meisje was haar vader dadelijk om de hals gevlogen en vlijde haar hoofd tegen zijn brede borst.

— Ach vadertje, doet u het toch maar, smeekte zij. Wat kunnen u die vijf miljoen schelen, als u daar uw leven mee kunt redden?

Vandyke maakte de armen van zijn dochter zacht los en zei op vaste toon:

— Zet dat uit je hoofd, kind. Ik denk er niet aan. Niet zo zeer om het geld, maar wij mogen ons niet zwak tonen. Het gaat hier om veel meer dan om een bedrag van vijf miljoen; het gaat hier om de overwinning tussen orde en wet, en tussen anarchisme en misdaad.

— Je vader heeft gelijk, Juliette, zei Flannagan op ernstige toon, wij mogen niet toegeven, al wordt het een strijd op leven en dood, wij moeten volhouden.

— Zo denk ik er ook over, sir, riep Brooke uit. Als wij ons zwak tonen, zal niemand in geheel New York zijn leven meer zeker zijn, noch de welgestelden, noch de gezeten burgers, noch de «men in the street.» De nachtelijke aanrandingen worden voortdurend, hoe langer hoe talrijker en het is reeds herhaaldelijk voorgekomen, dat men gewone arbeiders zaterdags, na de ontvangst van hun loon, opwachtte, half dood sloeg en leeg plunderde. Ik ben blij, dat Mr. Vandyke er niet aan denkt, deze onzinnige som te betalen, en wat ik kan doen om de schurken in handen te krijgen, zal ik doen, al zou het mij het leven kosten.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt, en de negerbediende trad binnen met een zilveren blad in de hand, waarop een brief lag.

Hij bleef bij de deur staan, tot zijn meester hem wenkte, nader te komen.

Er heerste zwijgen, en het was alsof iedereen voelde, dat er een nieuw hoofdstuk stond te beginnen in het drama, dat hier plaats greep.

Vandyke had het couvert van het blad genomen, en het met een voubbeen opengesneden.

Hij vloog de inhoud door, slaakte een

kreet, en stak het Flannagan toe, die het volgende voorlas:

« Je hebt de politie er in gehaald; pas op, Peter Vandyke »

Juliette uitte een kreet en snelde opnieuw naar haar vader toe.

Maar deze duwde haar zacht van zich af en riep de neger terug, die op het punt stond de deur te openen om weg te gaan.

— Wanneer is dat briefje gekomen, Thomas? vroeg hij.

— Een paar minuten geleden, sir.

— Heb jij het zelf aangenomen?

— Yes Sir.

— Door wie werd het gebracht?

— Door een agent van politie, op een motorfiets.

Flannagan en Brooke uitten tegelijkertijd een kreet van verbazing.

— Een politieagent? In uniform? vroeg de eerstgenoemde, terwijl hij de neger bij de arm greep, die zichtbaar verschrikt was over de uitwerking van zijn woorden.

— Yes sir, antwoordde de bediende.

— Dat noem ik de brutaliteit ten top gedreven, zei Flannagan. Zou je hem herkennen, als je hem weer zag?

— O yes, sir, hij had een zwart snorretje, en sikje.

— Een politieagent met een baard? zei Brooke hoofdschuddend. Nu, dat is natuurlijk een vermomming geweest.

— Het is de vraag, Brooke, of de uniform niet ook een vermomming was, voegde Flannagan er op bittere toon aan toe. Wij behoeven hier de waarheid niet te verbloemen, wij weten maar al te goed, dat er onder het politiekorps verdachte elementen voorkomen, gelukkig niet veel, maar toch voldoende om onze taak aanzienlijk te verzwaren.

Vandyke wilde iets zeggen, toen de telefoon op zijn schrijftafel belde.

Hij nam de hoorn van de haak, luisterde even, verbleekte, en legde de hoorn weer neer.

— Een boodschap van belang, Mr. Vandyke, als ik vragen mag? vroeg Flannagan, terwijl hij op zijn aanstaande schoonvader toetrad.

— Een korte, veelzeggende waarschuwing, Ted, antwoordde Vandyke op dofte toon.

Men gaf mij te verstaan, elk contact met de politie af te breken, daar anders op een mijner naaste bloedverwanten wraak zou worden genomen.

HOOFDSTUK III

DE EERSTE SLACHTOFFERS

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Iedereen was er van onder de indruk, en het was alsof er een loden hand op al deze mensen drukte.

Vandyke was de eerste, die nu sprak:

— Toch geef ik niet toe. Wij zullen onze voorzorgsmaatregelen nemen. Luis-ter eens Juliette, zei Vandyke, zijn dochter naar zich toetrekking. Als je bang bent, behoef je niet hier in huis te blijven. Dan ga je naar je tante in Park Village op Long Island. Daar ben je veilig.

— Ik ben niet bang vader, ten minste niet voor mij zelf, dat weet gij wel, zei het meisje op moedige toon.

— Goed, dan houden wij voet bij stuk. Ik heb niet veel familieleden, maar ik zal hen waarschuwen, dat zij zich in ieder geval in acht moeten nemen, al houd ik dit dreigement van de bende voor bluf; zo ver zullen zij het niet durven laten komen. Maar het is nu bijna een geluk, dat mijn vrouw dit alles niet behoeft mee te maken, zij, met haar tedere aard, en zwakke zenuwen. Zij zou er niet tegen opgewassen zijn.

Men praatte nog enige tijd door over deze kwestie, die allen bezig hield, en daarop nam Flannagan afscheid, ten-einde zijn bezigheden op zijn bureau te gaan waarnemen, terwijl Juliette hem uitgeleide deed.

De staalkoning en de detective bleven nog even alleen.

Terwijl Brooke nogmaals met grote zorgvuldigheid het papier van de beide briefjes onderzocht en tevergeefs enige overeenkomst tussen de beide handschriften trachtte te ontdekken, stelde Vandyke zich telefonisch in verbinding met zijn bloedverwanten voor zover hij hen kon bereiken, terwijl hij aan de andere telegrammen zond, waarin hij hen de zaak uiteenzette, en hen aanraade de ogen goed open te houden.

De detective vroeg en kreeg verlof om het gehele huis te doorzoeken, waarmede een geruime tijd heenging.

Hij ging naar beneden in de kelder, die in verschillende vertrekken was onderverdeeld, en hij klom tot de zolder en het platte dak, hetwelk gedeeltelijk als tuin was ingericht, en omgeven door een brede balustrade.

Wat hem daartoe bewoog, had hij eigenlijk niet kunnen zeggen, maar hij begreep, dat de vijand in verbinding moest staan met iemand van het dienstpersoneel, of anders met lieden, die hier dagelijks in- en uitliepen, misschien wel met de secretaris van de staalkoning, een van zijn typisten of een der dagelijkse bezoekers van den huize.

Hij vond echter niets verdachts, en ten lange leste keerde hij onverrichterzake weer naar de werkkamer van Vandyke terug.

Toen hij daar binnentrad, stond deze naast zijn bureau met een smartelijk verwrongen gelaat en zo bleek als een doek.

Brooke snelde naar hem toe, en zag nu, dat hij de hoorn van het telefoon-toestel, die hij zojuist had neergelegd, nog in de rechtervuist geklemd hield.

— Wat is er? Wat is er gebeurd, Mr. Vandyke? vroeg de jonge detective verschrikt.

— Zoëven een telefonische boodschap uit het Roosevelt Hospitaal, stamelde de staalkoning nauwelijks hoorbaar. Mijn neef, James Fulton, is daar een kwartier geleden dodelijk gewond binnengebracht door een auto aangereden.

Brooke begreep direct, dat die aanrijding het werk was van de bende, en riep:

— Dus toch. En al zo gauw. Want wij mogen er niet aan twifelen: dit is natuurlijk geen ongeluk, maar een aanslag. Heeft men de chauffeur kunnen aanhouden?

— Neen, die is zo hard als hij kon doorgereden.

— Het nummer van de auto?

— Niemand heeft er aan gedacht het te noteren.

— Waar gebeurde het?

— In het Central Park, vlak bij het Roosevelt Hospitaal. Als mijn neef van zijn kantoor naar huis gaat om te lunchen, komt hij daar elke dag voorbij.

— Dan valt er niet aan te twifelen. Een van de bendeleden, misschien wel meer was daarvan op de hoogte en toen was het een koud kunstje om die aanrijding te ensceneren.

— Ja, maar als die onverlaten denken, dat ik mij nu gewonnen zal geven, hebben zij het mis, riep Vandyke uit, terwijl hij beide vuisten balde. Zij zullen zien, wie Vandyke is. Ik heb mijn hele leven met staal omgegaan: zij zullen nu eens merken, hoe hard men daarbij wordt. Ik noemde daar zo even de som van honderdduizend dollar Brooke; welnu, ik zal dat bedrag verdelen onder uw collega's wanneer wij de ellendelingen in handen krijgen.

— Ik hoop, dat gij daartoe in de ge-

legenheid zult zijn Mr. Vandyke, zei Brooke, terwijl hij zijn hoed nam om afscheid te nemen. Gij blijft er dus bij, dat wij het door de bende aangewezen huis in het oog houden?

— Ja, dat lijkt mij de beste methode.

— Goed, Mr. Vandyke, tot ziens. Mocht ge mij soms plotseling nodig hebben, dan kunt gij het hoofdbureau van politie opbellen.

Even later had Brooke het huis van de staalkoning verlaten, en als hij nog eens omhoog had gekeken, dan zou hij gemerkt hebben, dat achter een venster op de derde verdieping de gordijnen even vaneen werden geschoven en er een gelaat zichtbaar werd, dat hem na-keek...

Ofschoon er tot de volgende dag geen nieuwe waarschuwingen gegeven of bedreigingen werden geuit, lieten Flannagan en Brooke zich hierdoor niet in slaap wiegen. Zij wisten maar al te goed, dat de waakzaamheid van Het Kwade Oog nooit verflauwt, en dat het huis van de staalkoning op even geheimzinnige als doeltreffende wijze bewaakt werd.

Dat dit thans ook het geval was bleek laat op de avond van die dag, toen Vandyke aan zijn schrijftafel zat, en er plotseling iets zwaars door het open balkonraam naar binnen vloog, dat op de vloer naast het bureau met een doffe slag neerviel.

Vandyke keek verschrikt op, sprong toen uit zijn stoel overeind, en nam het voorwerp op.

Het was de helft van een gewone straatklicker, waar om heen, met een touwtje een stuk papier was bevestigd.

De staalkoning vouwde het papier open en las:

« Je hebt onze waarschuwing in de wind geslagen, ofschoon je hebt kunnen zien, dat wij geen holle dreigementen uiten. Het huis in de Harbour Street wordt door de politie bewaakt. Dat zal weinig nut hebben, maar toch raad ik je aan: Trek die order in en doe wat gezegd is door de Bende van het Kwade Oog ».

De steen viel uit de handen van de staalkoning en een ogenblik staarde hij

zwaarmoedig voor zich uit, maar hij herstelde zich spoedig, trok zijn revolver, die hem in deze dagen niet verliet, en snelde naar de openstaande balkon-deur, welke uitzag op het River Side Park, waar om deze tijd weinig verkeer was.

In de buurt van het huis was niemand te zien.

Met gebogen hoofd en gebalde vuisten, ging Vandyke weer aan zijn schrijftafel zitten en steunde het hoofd in de handen.

Toch kwam het niet bij hem op, aan het bevel der bandieten te gehoorzamen, en de vijf miljoen in de kelder van het huis in de Harbour Street te deponeren.

Hij dacht alleen na over een mogelijk middel, om de bende van Het Kwade Oog, of tenminste de leiders onschadelijk te maken, maar hij kon niets doeltreffends bedenken.

Om tien uur kwam zijn secretaris de ondertekende stukken halen.

Hij was een keurig geklede jonge man met een bleek, scherp getekend gelaat, waarin twee grijze, intelligente ogen schitterden.

Zijn naam was Richard Hooper.

— Hebt gij nog iets voor mij te doen, Mr. Vandyke, vroeg hij, toen hij de papieren in een juchtlederen map had gedaan, welke hij onder zijn arm droeg.

— Neen, Hooper, voor vandaag zijn wij klaar, als gij iets voor u zelf te doen hebt, kunt gij uw gang gaan.

De secretaris boog en verliet het vertrek.

De deur deed hij achter zich dicht en Vandyke bleef weer alleen.

Zijn dochter was die avond naar de Metropolia Opera gegaan, vergezeld door haar chaperonne, een dame van omstreeks zestigjarige leeftijd, een verre nicht van de staalkoning, die zich maar al te gelukkig had geacht in een goed milieu haar laatste levensdagen te kunnen sluiten.

Het was ongeveer kwart voor elf en de stilte in het grote huis begon reeds haar drukkende invloed op de staalkoning te doen gelden, toen de telefoon overging.

Vandyke nam de hoorn van de haak.

— Hallo. Hier Vandyke. Met wie?

— Hoofdbureau van Politie. Kunt u onmiddellijk hier komen? Er is iets zeer ernstigs gebeurd.

— Mijn God. Toch niet... toch niet met mijn dochter?

— Neen. Er is een aanslag gepleegd op Inspecteur Flannagan.

— Wat? Hij is toch niet dood?

— Neen, gelukkig niet. Hij heeft zich kunnen verweren, hij is alleen nogal zwaar gewond.

— Waar is hij nu?

— In het Mill Hill ziekenhuis een paar honderd meter hier vandaan.

— Zijn de aanslagplegers gearresteerd?

— Een hunner, de andere is ontkomen. Zij waren met z'n tweeën.

— Heeft men hem verhoord?

— Ja, maar er is geen woord uit hem te krijgen. Hij heeft gezegd, dat men hem maar meteen naar de electriche stoel moest brengen, en verder zweeg hij als een mof.

— Natuurlijk weer werk van die vervloekte bende, riep Vandyke uit. Ik kom aanstonds. Even een klein briefje aan mijn dochter schrijven, en haar voorzichtig voorbereiden. Ik wil niet, dat zij het uit de mond van een ander verneemt? Zij is naar de opera. Ik kom.

— Dank u, Mr. Vandyke. De gewonde heeft al naar u gevraagd. De politiedokter heeft gezegd, dat hij zo rustig mogelijk moet worden gehouden en hem vijf minuten toegestaan om met u te praten.

— Dan zal ik mijn dochter verzoeken mij dadelijk met de auto te volgen, zodra zij thuis is, en mijn briefje gevonden heeft.

De staalkoning hing de hoorn weer aan de haak, en drukte op een belknop.

— Mijn hoed en mijn jas, Briggs, zei hij tot de binnentredende butler, en zeg, tegen de chauffeur dat hij direct met de Rolls voorkomt.

De butler boog zwiingend, en verliet het vertrek om de ontvangen bevelen ten uitvoer te brengen.

Een paar minuten later liet Vandyke zich in de kussens van de auto vallen,

het hoofd van zorgen vervuld, maar ook van gevoelens van wraakzucht jegens de bandieten, die niet terugdeinsden voor de wreedste middelen.

Binnen een kwartier stopte de wagen voor het ziekenhuis, dat zich in de buurt van het hoofdbureau van politie bevond.

De portier was blijkbaar reeds op de hoogte gesteld, want hij liet de bezoeker dadelijk in een kleine spreekkamer, teneinde de dienstdoende geneesheer te gaan waarschuwen.

Deze trad enkele ogenblikken later binnen, en drukte de staalkoning de hand.

— Hij is er nogal ernstig aan toe, uw aanstaande schoonzoon, sir, begon de dokter, maar hij heeft gelukkig een zeer robuust gestel, en wij hopen stellig er hem bovenop te halen. Voor een minder sterk man zou de aanslag noodlottig kunnen zijn geweest.

— Waar is de patiënt? vroeg Vandyke met trillende stem. Breng mij dadelijk bij hem, wat ik u verzoeken mag.

— Wees zo goed, mij te volgen, sir, zei de dokter.

Hij ging Vandyke voor, door een aantal gangen, tot hij de deur opende van een ruim vertrek, hetwelk thans in een vage schemering was gehuld, daar men het licht zoveel mogelijk had getemperd, teneinde de ogen van de gewonde niet te vermoeien, en hem zo rustig mogelijk te houden.

Dicht bij een der ramen, waarvoor de gordijnen waren dicht getrokken, stond een ijzeren ledikant, waarop de gewonde lag uitgestrekt.

Flannagan was bleek, maar hij was bij kennis, en zijn ogen hadden hun glans reeds weer teruggekregen.

Van zijn gezicht was maar een klein gedeelte zichtbaar; de rest was in een verband gewikkeld.

— Een slag met een ploertendoder op het hoofd en een messteek in de borst, zei de geneesheer op zachte toon, terwijl hij zich tot Vandyke wendde. Het is een groot geluk dat uw aanstaande schoonzoon juist toevallig vandaag voor het eerst een hoed droeg, en die de kracht van de slag enigermate heeft

gebroken.

Vandyke was reeds op het bed toegetrepen, en boog zich nu over de gewonde heen.

— Vijf minuten voor u, Mr. Vandyke, zei de dokter op vriendelijke toon, terwijl hij zijn polshorloge raadpleegde. En laat de patiënt zo weinig mogelijk spreken.

— Ik zal hem niet vermoeien dokter, beloofde de staalkoning. Ik wilde mij in hoofdzaak persoonlijk overtuigen, dat hij voor ons behouden zal blijven. Mijn dochter komt aanstonds hier. Ik hoop, dat zij ook over vijf minuten zal mogen beschikken.

— Als uw dochter belooft, dat zij zich kalm zal houden, zei de geneesheer aarzeland.

— Dat zal ik haar op het hart drukken, zei de staalkoning, terwijl hij naast het bed plaats nam, en Flannagan bemoedigend toeknikte.

— Vertel mij nu even in enkele woorden, hoe de zaak zich heeft toegedragen, vroeg hij de dokter.

— O, dat is gauw genoeg verteld, zei de geneesheer. Mr. Flannagan verliet ongeveer een uur geleden zijn huis, teneinde een collega op het bureau te gaan aflossen en verder de nachtdienst te doen. Hij had ternauwernood de huisdeur achter zich dicht getrokken, of uit een koetspoort vlak naast zijn huis, sprongen twee kerels te voorschijn, hun gezicht voor de helft verborgen door een rode zakdoek. Flannagan trok dadelijk zijn revolver uit de schouderholster, maar reeds had een van die kerels hem een mes tussen de ribben gestoten, terwijl de tweede het slachtoffer een geweldige slag op het hoofd toebreacht. Maar toch vond Flannagan nog de kracht zijn revolver eenmaal af te vuren, en hij gelooft stellig, dat hij een der aanranders geraakt moet hebben, te oordelen naar een gebrul van pijn en woede.

— En daarna? vroeg Vandyke, die ademloos geluisterd had.

— Het schot lokte dadelijk voorbijgangers naderbij, de twee bandieten renden naar een wachtende auto, waarbij de een de ander moet hebben onder-

steund, en de auto reed weg, voor men nog goed en wel wist wat er eigenlijk gebeurd was. De geneeskundige dienst werd opgebeld, en een ziekenauto der gemeente bracht hem hierheen.

— Waarom niet naar zijn huis, dat toch dicht bij was? vroeg Vandyke.

— Omdat de geneesheer, die was medegereden, een onmiddellijke operatie noodzakelijk achtte, en deze hier veel beter kon worden verricht.

— En is die operatie geslaagd?

— Voortreffelijk. Als er zich geen complicaties voordoen, dan zal de patiënt over drie weken zijn dienst misschien reeds weer kunnen hervatten.

— Noem gij dat « reeds »? riep de gewonde op ongeduldige toon. En al die tijd zal ik mijn strijd tegen het geboefte moeten staken, dat de stad onveilig maakt, al die tijd zal ik mijn verloofde onbeschermd moeten laten. Wie weet wat er nog kan gebeuren, nu wij geweigerd hebben, gevolg te geven aan de eis van de bende.

— Gij moogt u daar volstrekt niet over opwinden, Mr. Flannagan, zei de geneesheer bezorgd. Er zullen wel goede maatregelen worden genomen, dat verzeker ik u. En nu moet ik u verzoeken, een einde aan uw bezoek te maken, Mr. Vandyke, zo wendde de dokter zich tot de staalkoning. De vijf minuten zijn ruimschoots gepasseerd.

— Dan begeef ik mij, als gij het goed vindt, weer naar de wachtkamer, dokter, teneinde daar de komst van mijn dochter af te wachten, zei Vandyke. Het is nu half twaalf, en zij kan ieder ogenblik hier zijn. Wij kunnen dan samen naar huis terug gaan.

De dokter knikte goedkeurend.

Vandyke bukte zich over Flannagan heen en zei met een voor deze man ongewone ontroering in zijn stem:

— Ik hoop van ganser harte dat gij spoedig geheel hersteld zult zijn, Ted. Het is voor ons, dat gij deze verwonding hebt opgelopen.

Flannagan glimlachte flauw.

— Dat was de een of andere dag toch gebeurd, zei hij. Die kerels zijn niet op hun achterhoofd gevallen. Zij zouden mij vroeg of laat toch wel te

pakken hebben genomen.

De geneesheer had Vandyke zacht bij de arm genomen, voerde hem nu met vriendelijke drang de kamer uit, en even later zat Vandyke weer in de spreekkamer van het ziekenhuis, om op zijn dochter te wachten...

— Het werd twaalf uur, half een...

Reeds een paar maal was Vandyke opgesprongen, daar hij meende, naderende voetstappen te horen, maar telkenmale bleken die afkomstig te zijn van verpleegsters, die door de hol klinkende gangen van het grote gebouw liepen.

— Waar blijft zij toch, mompelde Vandyke, toen hij opnieuw een blik op de cijferplaat van zijn horloge had geslagen.

Aangegrepen door een instinctieve ongerustheid, stond hij op, drukte op de belknop, die zich naast de deur bevond en zei tot de binnentredende portier:

— Zou ik hier even kunnen opbellen portier?

— Zeker, mijnheer, antwoordde de man gediensig. Hiernaast in mijn loge is een telefoon. Gij kunt er dadelijk gebruik van maken.

Tegelijkertijd hield hij de deur voor de bezoeker open.

Vandyke ging naar het toestel, en draaide met trillende vingers het nummer van zijn dochter.

Aan de andere kant van de lijn antwoordde Lizette, het Franse kamermeisje van Juliette.

— Met wie? vroeg zij, met haar eigen aardig zangerig accent.

— Met Vandyke. Ben jij het, Lizette? Is mijn dochter al thuis gekomen?

— Neen, mijnheer, nog niet.

— Vraag haar, of zij mij onmiddellijk opbelt, zodra zij thuis is gekomen ik kan mij niet voorstellen, waar zij zo lang kan blijven. Ik ben in het Mill Hill ziekenhuis M.C. 35.344.

Vandyke legde de hoorn met bevedende hand op het toestel, aangegrepen door een grote ongerustheid.

Hij wilde de spreekkamer binnengaan, toen hij zich bedacht en het nummer draaide van de Metropolitan opera.

Het duurde vrij lang eer hij antwoord kreeg.

De man, die hem te woord stond, was de nachtwaker van het operagebouw, die met een tweede man, op geregelde tijden de ronde moet doen, te-einde zich ervan te vergewissen, of alles veilig is en er geen gevaar voor brand of anderszins dreigde.

— Gij spreekt met Vandyke, zei de staalkoning. Kunt gij mij ook zeggen, of de voorstelling is afgelopen?

— Afgelopen, sir? vroeg de waker verwonderd. Er is vanavond geen voorstelling geweest.

Het scheelde weinig, of Vandyke had de hoorn uit de hand laten glijden, zo trilden zijn vingers.

— Wat, wat zegt ge daar? Geen voorstelling? Hoe is dat mogelijk?

— Er was vanavond generale repetitie en daar wordt nooit publiek bij toegelaten.

— En hoe lang geleden is die repetitie afgelopen?

— Ruim drie kwartier.

— Dus er was in het geheel geen publiek?

— Twee of drie verslaggevers sir.

— Bedankt, zei Vandyke hees, dat is alles wat ik weten wilde.

Hij legde de hoorn neer en wankelde naar de wachtkamer. Zijn knieën knikten.

Hij vroeg zich af, hoe het kwam, dat zijn dochter in de twee grote bladen, waarop zij geabonneerd was, een advertentie had kunnen lezen van een operavoorstelling, die blijkbaar in het geheel niet had plaats gehad en die ook niet had kunnen plaats vinden?

Waarom was zij toen bleek, dat zij zich in de datum vergist had, niet dadelijk naar huis teruggekeerd?

— Er moet iets gebeurd zijn! riep Vandyke eensklaps uit, terwijl hij als waanzinnig opsprong, en op de belknop drukte.

Een bediende trad binnen en schrok van het uiterlijk van de bezoeker.

— Zijt gij ongesteld Mr. Vandyke, vroeg hij. Zal ik de dokter halen?

— Doe dat. Dat had ik u juist willen vragen, stamelde de staalkoning op

schorre toon.

De bediende verwijderde zich en even later trad de dokter binnen.

— Wat is er gaande? vroeg deze verschrikt. Wat ziet gij er beroerd uit, Mr. Vandyke.

— Geen wonder, dokter, zei Vandyke toonloos: Ik vrees, dat er met mijn dochter iets zeer ernstigs is gebeurd.

En nu deelde hij de geneesheer met enkele woorden de reden zijner ongerustheid mee..

Toen hij had uitgesproken, zei de dokter:

— Gij zegt, dat uw dochter vergezeld was van haar dame van gezelschap.

— Ja. Zij was in gezelschap van Miss Thornycroft.

— Is die dame betrouwbaar?

— O, volkomen, ik zou eerder aan mij zelve twifelen dan aan haar, antwoordde de staalkoning met overtuiging.

— Maar dan zou zij in hetzelfde gevaar moeten verkeren als Miss Juliette.

— Waarschijnlijk wel, zei Vandyke op doffe toon. Ik weet het niet, ik kan niet denken. Kunt gij mij geen raad geven, wat ik doen moet. Het is mij alsof er een loodzware last op mijn hersens drukt.

De geneesheer dacht even na en ging toen snel naar de portiersloge, waar hij de hoorn van het telefoontoestel nam.

Hij draaide het nummer van 't hoofdbureau van politie.

Het gesprek dat volgde, duurde slechts kort, maar toen de dokter de hoorn weer weglegde, was hij even bleek als zijn bezoeker.

Hij trad langzaam de wachtkamer weer binnen en zei op zachte toon, terwijl hij zijn hand op de schouder van de staalkoning legde:

— Gij moet niet schrikken, Mr. Vandyke, er is slecht nieuws... men heeft een half uur geleden een vrouw bewusteloos langs het trottoir van een zijstraat gevonden, volgens haar papieren die zij in een kleine avondtasje droeg, was het Miss Thornycroft, de dame van gezelschap van uw dochter. Wat Miss Juliette betreft, men weet op het ogenblik niet waar zij zich bevindt...

HOOFDSTUK IV

HET LICHTENDE OOG

Reeds de volgende ochtend stonden alle kranten vol over de raadselachtige verdwijning van de dochter van de staalkoning.

— Niemand twijfelde er een ogenblik aan, of men had hier te doen met een daad van wraakneming, van Het Kwade Oog, wegens het feit, dat Vandyke ondanks alle dreigementen toch de politie in het geval had betrokken.

Het zou zeker niet lang duren of papa Vandyke zou opnieuw een aanmaning krijgen, om het bedrag van vijf miljoen dollar op de aangewezen plaats te deponeren op het daartoe bepaalde tijdstip.

De gehele Upper Ten was diep onder de indruk van het gebeurde, want niet alleen was het jonge meisje, dat op zulk een geheimzinnige wijze was verdwenen zeer bemind in de kringen waarin zij verkeerde, maar in ieder gezin bestond de vrees, dat daar kon gebeuren, hetgeen het gezin van de staalkoning had getroffen.

Natuurlijk had de politie dadelijk alles in het werk gesteld, om de daders van deze brutale kidnapping, want aan iets anders behoefde men niet te denken, op het spoor te komen.

Maar het bleek maar aldra, dat men daarbij voor een bijna onoplosbare moeilijkheid zou komen te staan.

Een nauwkeurig onderzoek had al spoedig het volgende aan het licht gebracht:

De twee kranten, welke het jonge meisje had ontvangen, hadden inderdaad een advertentie bevat, waarin voor diezelfde avond in de Metropolitan-Opera een voorstelling van «Aida» was aangekondigd.

Het was later gebleken, dat deze advertentie een falsificatie was, gedrukt op papier van dezelfde kleur en dezelfde kwaliteit van de New York Times en

de Daily Herald en dat deze annonce geplakt was op een open plek, welke verkregen was door een andere advertentie van hetzelfde formaat er uit te knippen.

Dat was zo zorgvuldig gedaan, dat men dit alleen kon constateren door de pagina tegen het licht te houden; alleen dan zag men een uiterst smal randje, dat iets dikker was dan de rest van het blad.

Het eerste wat men toen deed, was natuurlijk te onderzoeken hoe die twee bladen in huis waren gekomen.

De krantenrondbrengster werd aan een streng verhoor onderworpen, maar men kon uit het zenuwachtige vrouwtje niets anders te horen krijgen, dan dat zij zoals gewoonlijk met haar pak met kranten in de bestelauto was gestapt, die haar naar haar wijk zou brengen, en dat zij haar kranten op de gewone wijze had rondgebracht.

Men stelde een grondig onderzoek in naar de levensloop van de vrouw, maar hieruit bleek, dat zij van het goede soort was, een fatsoenlijk mens, dat al vijftien jaar in dienst was van het blad, en nimmer aanleiding had gegeven tot ontevredenheid, en dat was alles.

Hoe de beide bladen met de gefingerde advertentie in handen van het jonge meisje waren gekomen, was en bleef een raadsel.

De butler Briggs, verklaarde dat hij de bladen met nog enig drukwerk uit de bus had gehaald, en ze, volgens zijn gewoonte, op het daartoe bestemde tafeltje in de vestibule had gelegd, van waar een der huisknechts, meestal de neger Hickings ze naar binnen had gebracht.

Men wist dus nu, dat Juliette Vandyke niet anders menende, of er zou die avond een voorstelling in de Opera plaats vinden, omstreeks half acht in gezelschap van Miss Thornycroft, haar dame van

gezelschap, het huis verlaten had.

Zij was er naar toe gereden in haar eigen auto, voor de deur van de Opera uitgestapt, waar met het oog op de generale repetitie licht brandde en de chauffeur was natuurlijk aanstonds teruggereden, hetgeen trouwens met bewijzen gestaafd was.

Maar wat er van dat ogenblik af gebeurd was, dienaangaande tastte men in het duister.

Er had zich een krantenjongen bij de politie aangemeld, die verzekerde, dat hij onder de peristyle van het opera gebouw, twee dames, in ene waarvan hij aanstonds de dochter van de staalkoning had herkend in gesprek had gezien met een man, en dat deze haar even later naar een taxi had begeleid, zijn hoed had afgenomen, en zich verwijderd had, waarna de auto was weggereden.

Dit was ongetwijfeld een belangrijke mededeling, maar per slot van rekening had men er weinig aan; de jongen wist verder alleen te vertellen, dat de bewuste taxi van onder geel en van boven groen geschilderd was, maar in New York rijden honderden taxi's in kakelbonte kleuren. Hij had instinctmatig naar het nummerbord gekeken, maar was het nummer vergeten, en men was dus niets verder.

Het bewuste lichaam van Miss Thornycroft was teruggevonden, in een zijstraatje van Bronx, vele mijlen verwijderd van de plek waar het Metropolitan Operagebouw staat.

De reeds enigszins bejaarde dame was nadat men haar een opwekkend middel had toegediend, uit haar bewusteloosheid ontwaakt, maar zij wist zich volstrekt niets te herinneren.

En wat het vreemdste van alles was: zij ontkende beslist, dat zij met Miss Juliette voor het Operagebouw met een heer had staan praten.

Dat was alles wat men had ontdekt en het maakte het geval eigenlijk nog ingewikkelder dan het al was.

Wat Vandyke betreft, hij had direct een particulier detective in de arm genomen, en carte blanche gegeven, in de hoop een spoor van zijn dochter te vin-

den.

Hij had een langdurig gesprek gevoerd met Miss Thornycroft, nadat deze uit het ziekenhuis ontslagen en naar het herenhuis aan het Riverside Park teruggekeerd was, en haar bezworen zich tot het uiterste in te spannen om haar geheugen terug te krijgen.

Maar onder tranen had de oude dame hem verzekerd, dat het was alsof haar verstand met een dicht floers was overtogen van het ogenblik af, dat zij en Juliette uit de auto waren gestapt.

Zij herinnerde zich nog vaag zich een weinig te hebben verwonderd, dat de voorgevel van het Operagebouw zo schaars verlicht was, en daarop was alles als het ware in duisternis gehuld.

De dag verliep treurig. Er kwam geen enkel bericht door.

Het werd avond, en nog altijd niets.

Rusteloos liep Vandyke heen en weer in de grote bibliotheek, die door drie treden in twee helften verdeeld was.

Hij wist niet meer op wie of op wat hij rekenen moest; hij miste de steun van zijn aanstaande schoonzoon, Ted Flannagan, die zelf zwaar gewond in het ziekenhuis lag, en eigenlijk wantrouwdde hij iedereen, nu het gebleken was, dat er als het ware een net van samenzwering om hem heen gespannen was.

Zo werd het middernacht.

Met wanhoop in zijn hart begaf Vandyke zich naar zijn slaapkamer, uitgeput van smart en vermoeienis, want ook hij zelf had de stad in alle richtingen doorkruist, in de dwaze hoop, dat een toeval hem zijn dochter weer in de armen zou voeren.

De slaapkamer van Peter Vandyke bevond zich op de eerste verdieping en zag met drie vensters uit op de achtertuin, die door een hoge muur met glaszerven en scherpe pennen beschermd, omgeven was.

De butler had de gordijnen reeds dicht getrokken en alles voor de nacht in orde gebracht.

— Hebt u mij nog nodig mijnheer? vroeg hij als naar gewoonte, met de kruk van de deur reeds in de hand.

— Neen, Briggs, dank je, zei Van-

dyke toonloos. Ga maar naar bed, en laat mij morgenochtend om zeven uur roepen.

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer. Ik wens u goede nachtrust.

Langzaam, terwijl zijn gedachten geheel ergens anders waren, begon Vandyke zich te ontkleden, en wierp zich daarna met een diepe zucht op het brede bed, waarin hij hoopte enige rust voor zijn gemartelde hersens te vinden.

Hij trok het telefoontoestel naar zich toe, dat op een tafeltje naast het hoofdeinde stond, en stelde zich voor het laatst nogmaals in verbinding met de politie... niets, altijd niets.

Hij liet zich achterover in de kussens vallen, sloot de ogen en trachtte te slapen.

Maar het lukte niet; onrustige gedachten woelden door zijn brein.

Nu en dan viel hij in onrustige sluimering, waaruit hij telkens met een schok ontwaakte.

De slagen van de grootvader klok in de boven galerij drongen duidelijk tot hem door.

Het sloeg één uur, half twee, en eensklaps opende Vandyke de ogen, nu klaar wakker.

Hij had de duidelijke gewaarwording, dat er iets ongewoons in de slaapkamer plaats greep...

Eensklaps werd zijn blik getrokken naar een zonderlinge lichte plek hoog aan de muur, tegenover zijn bed, dicht bij de hoek met de zijmuur.

Vandyke vroeg zich nog verwonderd af, vanwaar deze zonderlinge lichtplek afkomstig kon zijn, toen hij met een schorre kreet recht overeind kwam, zich op beide vuisten steunde en met wijd open ogen naar de lichtplek staarde.

Daar was nu eensklaps een menselijk oog verschenen, naar het hem voor kwam met een afschuwelijke duivelse uitdrukking.

Het scheen te leven, want het was alsof de wimpers trilden.

De pupil schitterde met een huiveringwekkende glans, en de starre blik was recht op de man in het bed gericht.

En onder dit dreigend lichtende oog verschenen een voor een de woorden:

«Nog vier dagen, Peter Vandyke».

Met een kreet van afschuw was de staalkoning het bed uit, en zijn bevede vingers tastten naar de lade van de nachttafel, waarin hij zijn revolver placht te bewaren. Maar hoe hij rukte of trok, er was geen verwrikken aan.

Op hetzelfde ogenblik verdween het lichtende oog en verdwenen ook de veelbetekenende woorden.

Het voorhoofd met zweet bedekt, klappertandend tastte Vandyke naar de schakelaar van het elektrische licht.

Bij het door melkglas gedempte licht begon Vandyke zijn rondgang door het vertrek, maar hij kon niets verdachts ontdekken.

Hij deed het licht uit, sloeg de gordijnen ter zijde en trachtte naar buiten te kijken, de tuin lag in duisternis gehuld, en geen enkele menselijke gedaante was er zichtbaar.

Hij opende de deur die op de gang uitkwam, zowel als die van de badkamer, welke eveneens nog een deur op de gang had en ten slotte de deur van een kleine werkkamer, waar Vandyke wel eens placht te schrijven, als hem laat in de avond, wanneer hij zich reeds in zijn slaapkamer bevond, nog het een of ander te binnen schoot, en hij zijn secretaris niet wilde storen.

Maar hij vond niets...

Overal rust en stilte.

In het grote huis scheen iedereen te slapen.

Hij begreep, dat het geen doel zou hebben, zijn onderzoek thans verder uit te strekken.

Wel begaf hij zich nog even naar de gang, boog zich over de leuning van de trap, en meende heel beneden, ergens in de vestibule een zwak schijnsel te zien, maar even daarna was het verdwenen.

Met gebogen hoofd ging Vandyke zijn slaapkamer weer binnen en sloot zorgvuldig de deur.

Hij onderzocht de lade van zijn nachttafel en bevond dat deze met ijzerdraad was vastgemaakt.

Na het licht te hebben uitgedraaid, liet hij zich op de kussens neervallen, maar de slaap kon hij niet vatten.

Weer werd hij gefoltard door vrees en

onrust en langzaam kropen de uren voorbij.

Pas tegen zes uur viel Vandyke in een onrustige sluimering, geplaagd door fantastische dromen, en om zeven uur schrok hij plotseling weer wakker.

Het was nog donker in het vertrek, maar door de kier van het gordijn was een vage lichtstreep zichtbaar.

Even moest hij zich bedenken, wat hem wakker had doen schrikken, en

toen wist hij het ineens: het was de telefoon geweest.

Hij nam de hoorn van de haak en luisterde.

— Hier Vandyke, zei hij met doffe stem. Met wie spreek ik?

— Met een vriend. Verlies de moed niet; ik kom u helpen, klonk een duidelijke heldere stem aan het andere einde van de lijn.

HOOFDSTUK V

RAFFLES VERSCHIJNT

Na de ontvangst van dit bemoedigende hoewel zeer mysterieuze telefoontje was er voor Vandyke van slapen niet veel meer gekomen.

Hij sloot nog even de ogen totdat een luid geklop op de deur hem waarschuwde, dat het tijd was om een nieuwe dag te beginnen.

Hij nam een bad, zo koud als hij het verdragen kon in de in de vloer ingelaten badkuip, die veeleer een zwembassin mocht worden genoemd, kleedde zich vlug aan, ontbeet, doorliep onder het eten snel de ochtendbladen en begaf zich vervolgens naar zijn werkkamer, waar zijn secretaris hem reeds wachtte.

Vandyke wreef zich een paar malen met de hand over het voorhoofd, als om zijn gedachte te verzamelen, en zei toen:

— Ik geloof niet dat ik vandaag in staat ben mij met de gewone zaken te bemoeien, Hooper. Maak de post open en behandel de routine zaken zoveel mogelijk zelf. Is er iets bijzonders, maak dan een paar kanttekeningen en laat verder alles maar liggen.

— Zoals gij wilt, sir, zei de secretaris, terwijl hij een stapeltje reeds laygeopende brieven bijeen schoof.

De secretaris nam de brieven weer van de tafel en trok zich daarmee terug in een aangrenzend vertrek, waarvan

hij de deur achter zich toetrok.

Vandyke bleef enige ogenblikken met het hoofd in de hand onbeweeglijk voor zijn schrijftafel zitten, toen de fluit van de spreekbuis, die onder het bereik van zijn hand aan de schrijftafel bevestigd was, plotseling klonk.

Hij schrok op, alsof hij een slag in zijn gezicht had gekregen, dat was niet te verwonderen, want deze spreekbuis mondde aan de andere kant uit in het boudoir van zijn dochter.

Hij had ze op verzoek van Juliette, expres laten aanleggen, opdat hij gemakkelijk met zijn kind enige woorden zou kunnen wisselen, zonder dat men daarbij de huistelefoon behoefde in te schakelen.

Met bevende hand nam hij de fluit van het mondstuk en zei op zachte toon:

— Wie is daar?

— Zend onmiddellijk onder een of ander voorwendsel een uwer mannelijke bedienden weg, klonk het aan het andere uiteinde van de buis.

Vandyke kon nauwelijks een kreet weerhouden, dat was dezelfde stem, die hem deze nacht telefonisch hulp had toe gezegd.

Hij stamelde snel achter elkaar enige vragen, maar al spoedig klonk het enigszins ongeduldig:

— Laten wij geen tijd verspillen met

vragen. Alles zal u gauw genoeg duidelijk worden. Doe nu wat ik zeg. Over een uur moet de man ontslagen zijn, en hij moet op staande voet het huis verlaten.

— Goed, zei Vandyke, zonder er verder over na te denken.

Hij deed de fluit weer op het mondstuk, stond op, verliet het vertrek en liep linea recta naar de zijvleugel, waar zich de vijf of zes vertrekkenden van zijn dochter bevonden.

Hij trad het boudoir binnen, het was verlaten.

Ook in de slaapkamer bevond zich niemand, evenmin als in het salon en de muziekkamer.

— Dat is onbegrijpelijk, mompelde Vandyke voor zich heen. Ik droom toch niet? Wie is die geheimzinnige helper? Hoe is hij hier in huis gekomen? Waar houdt hij zich schuil?

De staalkoning dacht nog over de beantwoording dezer vragen na, toen hij zich weer naar zijn werkkamer begaf, en trachtte zijn gedachten te verzamelen.

Hij begreep, wilde hij iets verder komen, dat hij de raadgeving van de geheimzinnige onbekende moest opvolgen.

Een voorwendsel was wel te vinden, een van de bedienden had in de laatste dagen toch reeds zijn ongenoegen opgewekt, en in tegenwoordigheid van de butler had hij de man reeds eenmaal met ontslag bedreigd.

Een half uur later gaf een onhandigheid van de bediende in kwestie zijn meester een gereede aanleiding om de man te ontslaan.

Vandyke belde Briggs, en zei kortaf:

— Briggs, Philip is van dit ogenblik af ontslagen; ik heb hem herhaaldelijk gewaarschuwd en nu loopt het de spuitgaten uit. Betaal hem een maand loon, dan kan hij een ander baantje zoeken.

— Yes sir, zei Briggs. Moet ik voor een andere huisknecht zorgen.

Vandyke scheen een ogenblik na te denken, en toen was het alsof een geheime stem hem aandreef om te antwoorden:

— Laat dat maar, Briggs, later mischien. Wij zullen wel zien...

Philip moest dus zijn boeltje pakken, en verliet het huis op staande voet.

Er was nog geen vol uur verlopen of er belde een man met een onnozel gezicht, vlaskleurig haar, die eeuwig scheen te glimlachen aan de deur van het herenhuis.

Briggs opende de deur, monsterde hem van top tot teen en vroeg:

— Wel? Wat is er van je dienst, vriend?

— Ik kom mij aanmelden in verband met de betrekking van huisknecht. Wilt u mij alstublieft aandienen bij mijnheer? U bent zeker de butler?

— Verwacht mijnheer je dan? vroeg Briggs, terwijl hij de ander aandachtig opnam.

— Dat kon wel eens wezen, antwoordde de bezoeker met een onnozel lachje.

Briggs haalde de schouders op en zei kortaf:

— Ga dan maar met mij mee, ik geloof niet, dat ik je veel hoop kan geven, want om je de waarheid te zeggen, zie je er niet naar uit alsof je het buskruit hebt uitgevonden.

— Dat klopt, mijnheer, ginnegapte de man met het peenkleurige haar, terwijl hij Briggs op de voet volgde. Maar, heus ik zal in het gebruik wel meevallen.

Onder het spreken waren de beide mannen een paar gangen doorgegaan, en nu klopte Briggs aan een deur, trad tegelijkertijd binnen en zei tot Vandyke, die aan zijn schrijftafel zat:

— Daar is een bediende, mijnheer, die hier voor Philip in de plaats wil komen, hij zegt, dat gij hem verwachtte.

Vandyke wist snel de verwondering te maskeren, die zich op zijn gelaat aftekende en zei kortaf:

— Laat de man maar eens hier komen.

Briggs wenkte de sollicitant binnen te komen, en deed de deur achter hem dicht.

De bezoeker bleef bedremmeld staan, terwijl hij zijn hoed tussen de vingers ronddraaide, tot Vandyke hem beval naderbij te komen.

Hij monsterde de man nieuwsgierig en vroeg toen:

— Je wilt hier bij mij in dienst komen?

— Please sir.

— Hoe wist je dat hier een huisknecht ontslagen is?

— Ik wist het niet, maar vermoedde het toen ik een man met een koffer en een boos gezicht het huis uit zag komen. Ik dacht: die is de laan uitgestuurd. En omdat ik ook net op straat stond...

— Dus jij bent ook de laan uitgestuurd?

— Yes sir, mijn meester zei dat ik te stom was om voor de duivel te dansen.

De nieuwe bediende had dit zo trouwhartig gezegd, dat Vandyke onwillekeurig glimlachte, terwijl zijn gezond verstand hem zei, dat deze man onmogelijk een bediende kon zijn, al had hij er geheel en al het type van.

— Je bent in ieder geval eerlijk, zei de staalkoning. Nu, wij zullen het eens veertien dagen aanzien. Briggs zal je wel een en ander omtrent mijn gewoonten mededelen.

Tegelijkertijd drukte Vandyke op een belknop waarop Briggs even later binnentrad.

— Deze man is aangenomen, Briggs, zei Vandyke met een hoofdknik in de richting van de bediende. Vertel hem wat hij te doen heeft, wijs hem het kamertje van Philip en zie of de uniform hem past.

Briggs boog zwijgend en zei tot de nieuw aangenomen bediende:

— Ga dan maar eens mee vriend.

— Dat is waar ook. Ik weet nog niet eens je naam, zei Vandyke.

— Hobbs, mijnheer. Josua Hobbs, maar mijnheer noemde mij vroeger kortaf Job.

— Nu, dan zullen wij het daar voorlopig maar mee houden, ga nu maar met de butler mee.

Briggs draaide zich om, teneinde zich naar de deur te begeven en de nieuwe bediende de weg te wijzen en van dit ogenblik maakte Job gebruik om snel een klein opgevouwen papiertje naar de staalkoning toe te schuiven.

En daarop volgde hij in de houding

van een boetvaardige zondaar, de butler, die hem naar zijn kamertje zou brengen.

Zodra de deur achter het tweetal was dichtgevallen, opende Vandyke snel het briefje en las:

« Wantrouw iedereen. Geef uw ogen goed de kost. Geef mij aanstonds verlof om mijn koffers te gaan halen. Verlaat tien minuten later het huis, neem een taxi, laat u tot City Hall rijden, ga het paviljoen in het park binnen, waar ik u zal wachten ». J. R.

Te zeggen dat Vandyke verbaasd was zou bezijden de waarheid zijn, hij was eenvoudig wat de Engelsen zo karakteristiek noemen: flabbergasted. Toch dacht hij er zelfs geen seconde aan, tegen deze raadgeving in te handelen, of haar in de wind te slaan.

Het was, alsof een sterke hand de zijne had gegrepen, en hem nu door de grootste moeilijkheden naar een veilig oord bracht.

Hij vouwde het papiertje zorgvuldig op, stak het in zijn vestzak, en maakte zich gereed, zich naar de wenken van zijn geheimzinnige nieuwe huisknecht te gedragen.

Job vroeg en kreeg verlof zijn koffer te gaan halen. Vandyke zelf verliet tien minuten later zijn huis, riep een taxi aan, zodra hij uit het gezicht zijner woning was, en beval de chauffeur, hem naar City Hall te rijden.

Daar gekomen zond hij de man weg, en ging het Park binnen.

Na enkele minuten had hij het paviljoen bereikt, waar zich op dit uur slechts weinig bezoekers ophielden.

Job zat in een hoek, scheen geen notitie van de binnentredende te nemen, maar gaf hem een onmerkbaar wenk, stond op, rekende af met de kelner, en verliet het paviljoen.

Vandyke volgde hem op de voet, en even later stonden de twee tegenover elkander onder een dikke boom, beschut tegen onbescheiden blikken en oren.

Job nam dadelijk het woord, en zei met gedempte, maar duidelijke stem:

— Een paar woorden met u, Mr. Vandyke. Ik zal kort zijn. Ik zeg u vooruit, dat ik tot mijn optreden volstrekt niet

gedreven word door persoonlijke sympathie voor u. Dit zou enigszins overdreven zijn, want vóór gisteren had ik uw naam nog nooit gehoord, hetgeen uw ijdelheid wellicht minder zal kwetsen als ik u zeg, dat ik geen Amerikaan, maar Engelsman ben. Ik doe dit... laten wij zeggen: uit sportieve overwegingen. Ik wil u helpen, voorlopig althans, tegen vijanden, waartegen de New Yorkse politie blijkbaar niet is opgewassen. Ik las gisteren van de ontvoering uwer dochter, nadat ik reeds kennis had genomen van de dreigbrieven, welke een geheimzinnige bende sedert enige dagen tot u heeft gericht, en mijn besluit was genomen. Wie ik eigenlijk ben zult gij misschien later wel eens vernemen. Gij aanvaardt mijn hulp of gij wijst mij af, dat is uw zaak, maar het is de mijne, mijn incognito te bewaren. Wilt gij op deze voorwaarde van mijn hulp gebruik maken, dan verbindt gij u, mij niet met vragen lastig te vallen, en u te gedragen volgens mijn aanwijzingen. Wilt gij dat?

De staalkoning stond een ogenblik in beraad.

Maar toen bedacht hij, dat hij feitelijk niets te verliezen en daarentegen alles te winnen had, als hij zich schikte naar de wensen van deze zonderlinge vreemdeling, die zo eensklaps in zijn leven was verschenen.

Hij stak hem de hand toe, en zei:

— Goed. Ik weet dat ik me op genade of ongenade aan u over lever. Dat waag ik er op. Breng mij slechts mijn dochter terug, en ik zal u levenslang dankbaar zijn en dat met klinkende munt tonen.

— Het eerste zal ik pogen, antwoordde Job. Wat het laatste betreft, laat ik u zeggen, dat ik minder door menslievendheid gedreven wordt dan wel door mijn streven een troep schurken een hak te zetten. Ik heb hoegenaamd geen rede, op al te goede voet te staan met de politie over de gehele wereld, maar ditmaal wil ik nu eens met haar samenwerken, al is het dan niet openlijk. En ik wil u hier dadelijk bij zeggen, dat ik er prijs op stel dat gij een volkomen stilzwijgen bewaart omtrent alles wat

er tussen ons is voorgevallen, en nog mocht voorvallen. Zo niet, dan zou ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, u en de uwen aan uw lot over te laten en weer te vertrekken. Voor al uw huisgenoten, voor de detectives, kortom voor iedereen ben ik Job, de huisknecht en verder geen nieuws. Wij zijn het dus eens?

— Yes sir, antwoordde de staalkoning met vaste stem, daar hij nu zijn nieuwe huisknecht met heel andere ogen bekeek en zeker niet als een nederige betaalde dienaar. Wie gij ook zijn moogt en door welke beweegredenen gij ook gedreven wordt, ik neem uw hulp gaarne aan als een drenkeling, die zich aan een strohalm vastklampt. Dit houdt voor u geen belediging in, want gij zult zelf wel erkennen, dat ik nog absoluut niet weet, of gij inderdaad in staat zult zijn, de strijd met het geboefte, dat mijn dochter onvoerd heeft, met succes te winnen.

— Dat neem ik u in het geheel niet kwalijk, antwoordde Job glimlachend. Ik zou in uw plaats net zo handelen. Keer nu aanstonds naar uw huis terug. Gij doet het jegens de politie voorkomen, alsof gij er over denkt de losprijs maar te betalen, ten einde uw dochter te redden. En voor de rest: ogen en oren open, waakzaamheid en wantrouwen. Ik ben over een uur met mijn koffer terug.

En voor de staalkoning nog iets had kunnen zeggen, was de gewaande bediende verdwenen.

Job verliet het park, riep een taxi aan, en gaf de chauffeur een adres in de havenwijk Hoboken op.

Daar gekomen stapte hij uit, rekende af, keek de taxi na, tot deze uit het gezicht verdwenen was, en ging toen met haastige schreden een nauwe straat binnen, die regelrecht op de kade uitliep.

Niet ver daar vandaan ging hij een klein onaanzienlijk huis binnen, waarvan de deur aanstond.

Hij klom snel en lenig de smalle trap op, tot hij de bovenste verdieping bereikt had, en klopte op eigenaardige wijze op een deur aan het einde van een nauw gangetje.

De deur ging op een klier open en het

eerste wat Job te zien kreeg, was de loop van een revolver, die door de reet werd gestoken, ter hoogte van zijn neus.

Hij glimlachte goedkeurend, en zei zacht:

— Goed zo, Charles, maar doe nu dat gevaarlijke ding maar weg. Of moet ik mij nog nader legitimeren?

In plaats dat er antwoord kwam, ging de deur verder open en Job kon naar binnen gaan.

Hij bevond zich nu in een klein, maar vriendelijk gemeubeld vertrek.

Aan een tafel, die voor het raam stond, was een man van meer dan gewo-

ne grootte gezeten met schouders als van een hercules, een nek als van een stier, en een borst als van een beroeps-worstelaar.

Deze reus was gekleed als matroos op een koopvaardijchip, evenals zijn kamergenoot, dezelfde die zoëven de deur geopend had.

Deze ontving de bezoeker met een krachtige handdruk, terwijl de reus was opgestaan en bij de tafel bleef staan.

De man die zoëven dit vertrek was binnengekomen, was John Raffles, de gentleman-inbreker, de Grote Onbekende de schrik van de Londense politie.

HOOFDSTUK VI

HARD TEGEN HARD

Raffles sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht en ging met zijn beide metgezellen naar een aangrenzend vertrek.

— Zo, hier kunnen wij niet beluisterd worden, zei hij voldaan. Want, laat ik jullie nogmaals zeggen, dat hier meer dan ooit de grootste voorzichtigheid geboden is. Wij hebben niet te doen met gewone tegenstanders. Iedere muur heeft hier ogen, iedereen kan een vijand zijn, de conducteur op de bus, kan ons bespieden, de postbode is wellicht een gevaarlijk lid der bende. Kortom, het gevaar dreigt hier van alle zijden. Dit is niet te vergelijken met hetgeen wij in Londen hebben leren kennen, bedenkt dat wel.

— Wij zullen het in ons oor knopen, Edward, zei de man die de deur geopend had en die niemand anders was dan de trouwe vriend van de Grote Onbekende, Charles Brand, terwijl de derde man in het vertrek de chauffeur van Raffles was, James Henderson, die hem terzijde had gestaan in menig avontuur, en enkele malen het leven van zijn meester had kunnen redden, hetgeen deze hem

op dezelfde wijze vergolden had, zodat er tussen deze twee mannen een verhouding was ontstaan, die meer en beter was dan de dienstverhouding tussen chauffeur en meester.

Raffles was gaan zitten, en vervolgde:

— Is de koffer met mijn benodigdheden gepakt?

— Zoals afgesproken, Edward, antwoordde Brand.

— Goed, dan ga ik meteen terug. Ik zal niet rusten, voor ik in de vesting ben, want ik was er al dadelijk van overtuigd, dat wij de oorsprong van het kwaad te zoeken hebben in het huis van de staalkoning zelf. Er moeten verraders onder de bedienden schuilen en de politie zou waarschijnlijk al heel wat verder zijn geweest, als zij gedaan had, wat ik nu van plan ben, en iemand onder het mom van bediende daarheen had gezonden.

— Alles goed en wel, Edward, zei Brand zacht lachend. Maar wijs mij eens iemand aan, die als jij de rol zo goed zou kunnen spelen, zo, dat

zelfs de meest achterdochtige het bedrog niet merkt.

— Zo iemand bestaat niet, mijnheer Brand, liet de zware stem van Henderson zich horen.

— Je hoort het, Edward, zei Brand. Henderson zegt het ook. Jij bent de enige, die hiertoe in staat is, zonder dat dadelijk een valse pruik, een valse tonatie in de stem, een verkeerde beweging, een onbewaakte oogopslag, het geheim ontijdig zou kunnen verraden.

— Nu, misschien heb je gedeeltelijk wel gelijk, jongens, zei Raffles, maar luister nu. Van jullie beiden hangt zeer veel af. Geef dus goed acht op hetgeen ik je nu zal zeggen, want de minste vergissing kan al onze plannen in duigen doen vallen.

Raffles wachtte even om een sigaret op te steken, en vervolgde:

— Tegenover het huis van Vandyke, voorbij de zijstraat, is een garage, waarvan de eigenaar tevens dealer is in auto's en motorfietsen. Koop daar een motorfiets. Je stelt een geneesheer voor, die van zulk een vervoermiddel gebruik maakt, om zijn patiënten te bezoeken. Vlak tegenover de garage is een pension, waar je op de eerste of tweede verdieping een kamer huurt. Het heet, dat je je pas gevestigd hebt, zodat het niet te verwonderen is, als je in het begin niet veel patiënten krijgt. Je moet er voor zorg dragen, dat je vanuit je raam niet alleen de garage maar ook de deur van het huis van Vandyke in het oog kunt houden, ook al sta je midden in het vertrek, want ik behoef je wel niet te zeggen, dat men je volstrekt niet de hele dag voor het raam mag zien.

— Ja, dat begrijp ik, Edward, zei Brand lachend. Als je vermoeden juist is, dat er in het huis van de staalkoning leden der bende onder het personeel zijn, dan zouden die mij gauw ontdekken en hun gevolgtrekkingen maken.

— Precies, en dat kon je wel eens lelijk opbreken, zei Raffles op ernstige toon. Herinner je steeds en overal, dat wij strijden met geboefte, dat geen erbarmen kent. En luister nu verder. Voor-

al in de eerste dagen mag je waakzaamheid geen ogenblik verslappen. Bedenk, dat het nog slechts om weinige dagen gaat, alvorens het losgeld betaald moet worden.

— Ik zal desnoods vlak onder het raam een veldbed opmaken.

— Dat zou geen kwaad idee zijn. In ieder geval moet je zelfs onder het eten goed acht geven op hetgeen er daar buiten geschiedt. Je motorfiets moet gereed staan om ieder ogenblik te kunnen worden gebruikt. Houd vooral het raam van de werkkamer van Vandyke in de gaten. Ik zal het je aanwijzen. De gordijnen voor dat raam zullen gewoonlijk half gesloten zijn. Zie je nu, dat zij plotseling worden opengetrokken, laat dan alles in de steek, wat het ook is, snel naar de garage, en ga op je motorfiets de auto na, die er alsdan voor de deur van het huis van Vandyke geparkeerd zal staan. Je volgt die auto, al reed zij tot het einde van de wereld, en je geeft nauwkeurig acht, waar gestopt wordt.

— En ik, mylord? vroeg Henderson. Wat moet ik doen?

— Voor jou heb ik ook een pracht van een baantje, James, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult meedoen aan de drijfjacht op de bandieten, zodra wij eenmaal de schuilplaats van het ontvoerde meisje hebben ontdekt.

— Fijn, mylord, zei de chauffeur, terwijl hij zijn gespierde armen uitstrekte, alsof hij er reeds een der schurken tussen gekneld hield. Ik verlang er al naar, want ik moet nodig een paar boeven de ogen dicht timmeren. Mijn handen jeuken.

— Mooi, dat is een goed voornemen, James. En nu aan het werk. Ik heb die staalfabrikant beloofd, dat wij hem zijn dochter zouden terugbrengen, en wij zijn het aan ons zelf verplicht, dat wij woord houden. Ik ga naar zijn huis terug met mijn koffer, en neem mijn rol als huisknecht op en jij, Charles begint je loopbaan als praktiserend geneesheer, zonder patiënten. Zorg voor een naambord, telefoon enzovoort. Geef ook goed acht op mijn seinen, zowel 's nachts als overdag, zolang de tele-

foon er nog niet is. En nu adieu, en wees op jullie qui vive.

Raffles vertrok met zijn koffer, welke reeds bij voorbaat door zijn vrienden in gereedheid was gebracht, en kwam ruim een half uur later weer in het huis van de staalkoning aan, met hetzelfde onnozele gezicht, de half geopende mond, en de schutterige, onhandige bewegingen.

De nieuwe bediende sjouwde zijn vrachtje naar zijn kamer, en begon zijn koffer te ontpakken, en de inhoud netjes in de laden van de kleine wandkast te leggen.

Hij had er natuurlijk geen vermoeden van, dat er voor de deur een man stond, die zijn oog tegen het sleutelgat hield gedrukt, en hem bespiedde.

Toen de zogenaamde nieuwe knecht gereed was, richtte de spion zich op, haalde de schouders op en bromde voor zich heen.

— De man is precies wat hij lijkt, een onnozele kwibus. Neen, voor die sukkel behoeft het Genootschap van Het Kwade Oog geen vrees te koesteren.

Na deze opmerking gemaakt te hebben, sloop de man onhoorbaar weg en zocht de lager gelegen verdiepingen van het grote huis op.

Er was een uur verstreken; Job was aan het werk gegaan, en het overige personeel, dat hem in het begin met spottende blikken had gadegeslagen, moest erkennen dat hij althans zijn werk goed verstond.

Hij lachte om de flauwste grappen en liet zich rustig voor de mal houden, maar hij beging geen domheden, zoals men gevreesd en ook half gehoopt had.

Het was twee uur in de namiddag, toen Vandyke in zijn auto stapte, die geparkeerd stond voor het beursgebouw, waar de staalkoning zich had moeten begeven, daar er zeer ernstige gebeurtenissen te wachten stonden.

Er dreigde opnieuw een omvangrijke staking in de metaalnijverheid.

Toen de auto voor zijn deur stopte en Vandyke was uitgestapt, bleef hij een oogenblik stokstijf staan, en hield

de blik gevestigd op een klein stukje papier, dat op het portier van de wagen was geplakt.

Het bevatte slechts deze woorden: «Betaal of je dochter heeft de langste tijd geleefd».

Bij wijze van ondertekening, een wijd geopend oog met een dreigende, boosaardige uitdrukking.

Vandyke wendde zich tot zijn chauffeur en vroeg:

— Hoe komt dat papier op het portier, Jack?

De chauffeur boog zich ter zijde en scheen zeer verschrikt door hetgeen hij daar zag.

— Ik weet het niet, sir, luidde het antwoord. Ik heb al de tijd achter het stuurwiel gezeten terwijl ik bij de beurs op u wachtte en ik heb wat zitten lezen.

Vandyke dacht even na, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek, zuchtte diep en ging met gebogen hoofd zijn huis binnen.

Hij begaf zich dadelijk naar zijn werkkamer, en liet zich zwaar in zijn bureaustoel neervallen.

Nauwelijks zat hij daar of zacht ging de fluit van de spreekbuis.

Hij bracht het instrument aan zijn oor, en hoorde zeggen:

— Beveel mij bij u te komen.

Dadelijk had Vandyke de stem van Job herkend.

Hij deed de fluit weer op het mondstuk en drukte op de elektrische belknop binnen het bereik van zijn hand. De butler trad binnē.

— Laat Job hier komen, zei Vandyke kortaf. Ik heb wat voor hem te doen.

Briggs verdween om de boodschap over te brengen.

Een oogenblik later stond Raffles tegenover de staalkoning.

De gewaande bediende trad in onderdanige houding op het schrijfbureau toe en zei toen op zachte toon:

— Gij hebt, geloof ik weer een waarschuwing ontvangen?

— Ja. Hoe weet gij dat?

— Dat was zeker het papiertje op het portier van uw auto. Ik zag het door mijn kijker uit een der ramen, maar kon niet lezen wat er op stond. Is uw

chauffeur betrouwbaar?

— Ik hoop het maar u hebt mij gezegd iedereen te wantrouwen, zei Vandyke op wanhopige toon. Ik voel mij als door vijanden omringd. De man is sedert een jaar bij mij in dienst en hij heeft mij nog nooit reden tot ontevredenheid gegeven.

— Is er soms iets gebeurd na die zonderlinge verschijning van het oog in de hoek van uw slaapkamer?

Vandyke schudde ontkennend het hoofd.

— Als er soms naar mij gevraagd mocht worden, zeg dan dat ge mij bevolen hebt, uw kleerkast op te ruimen en schoon te maken. Ik zal die kamer eens onderzoeken.

Hij maakte een onderdanige buiging en begaf zich toen, tot verbazing van Vandyke naar een der grootste vensters om het gordijn een weinig verder open te halen.

Maar de verwondering van de staalkoning steeg nog toen Job snel langs de wand liep, toen de andere muur volgde, waarin zich een deur bevond, en deze haastig opende, terwijl hij met zijn hoog stemgeluid riep:

— Ik zal er voor zorgen, sir.

Hij had een snelle blik in de gang geslagen en zag aan het einde daarvan juist twee zwarte jaspanden om de hoek verdwijnen.

— Net wat ik dacht. Bendeleden of spionnen in het huis, mompelde Raffles voor zich heen. Ik geloof dat ik die jaspanden ken; wij zullen ze in het oog houden.

En met deze goede bedoelingen beziel, begaf Raffles zich naar de grote slaapkamer van zijn meester, sloot de deur, trok zijn jas uit en hing deze over het sleutelgat, en begon op zijn gemak zijn onderzoek, terwijl hij scherp luisterde naar elk gerucht in het grote huis.

— Daar was de plek, zo begon hij zacht voor zich heen. Zou het mogelijk zijn, dat er een stuk van de wand verschoven kan worden? Dat lijkt mij niet erg waarschijnlijk, maar wij zullen het toch maar even onderzoeken.

Raffles trok een tafel naar de hoek

van het vertrek, zette daar een stoel bovenop, en klom er vlug als een aap op.

Een kortstondig onderzoek was voor hem voldoende, om tot de overtuiging te komen, dat er geen sprake was van een gat in de muur, of van een verschuivend gedeelte.

Hij klom weer naar beneden, zette de meubelen op hun plaats, en ging met zijn onderzoek voort.

— Wij hebben hier hoogstwaarschijnlijk te doen met een genprojecteerd beeld zo zette hij zijn alleenspraak voor.

De man die dit deed, zou zich achter een der ramen hebben kunnen bevinden, maar het zou wel wat gewaagd zijn met een projectietoestel een ladder op te klimmen, tot aan de eerste verdieping, op gevaar af, te worden ontdekt nog daarvan afgezien, dat Vandyke dan het lichtbundel, die van een der ramen naar de muur liep, had moeten zien, daar deze dwars door het vertrek zou hebben gelopen.

Onder het spreken was hij de deur genaderd die in verbinding stond met de badkamer.

Hij draaide zich hier om en mompelde:

— Als ik een beeld hoog tegen die muur moest projecteren, dan zou ik mij zeker hier opstellen, want dit is de aangewezen plaats. Maar wie in bad lag, zou mij ongetwijfeld kunnen zien. Hoe zou ik mij aan zijn blikken kunnen onttrekken? Heel eenvoudig door aan de andere kant van de deur te gaan staan in het aangrenzende vertrek.

Raffles draaide aan de knop van de deur, maar bevond dat deze gesloten was.

— De deur die toegang geeft tot de badkamer, gesloten? Dat is eigenaardig.

Nu, wij zullen er ons niet door laten weerhouden.

Met behulp van een zijner loepertjes, had Raffles het slot in een paar seconden open.

Hij liet even zijn bewonderende blikken door de weelderig ingerichte badkamer glijden, vestigde toen zijn oog op de gangdeur, hing zijn vest over het sleutelgat, en hervatte zijn onderzoek.

— Een zeer geschikte plek voor het

doel, mompelde hij. Ik zie daar verschillende stopcontacten in de muur, waarmee de stekker kan steken van de projectielamp. Maar zal de man de deur wel open hebben gehad, die ik nu op slot vind, op gevaar af te worden ontdekt? Dat is niet zeer waarschijnlijk. En toch moet hij bijna zeker hier hebben gestaan. Wat kan ik hieruit alleen afleiden? Dat hij door de deur heen een lichtbundel op de tegenovergestelde muur heeft geworpen. Door de deur heen? Door een dichte deur? Hoe kan dat? Dat kan alleen als er een opening in het hout is.

Raffles trad op de deur toe, die naar de slaapkamer leidde en begon het bovenste paneel met grote aandacht te onderzoeken.

Het duurde enige tijd voor hij had gevonden wat hij zocht, maar eindelijk slaakte hij een zucht van voldoening en mompelde:

— Hier is een rond gat, waar doorheen een projectieobjectief kan worden gestoken. Het is op voortreffelijke wijze dichtgemaakt met een schijfje hout, dat er zeer nauwkeurig in past. Ja, mijne heren van het Kwade Oog, gij moogt hier de poppenkast vertoond hebben, maar dat is goed voor schrikachtige oude heren, mij vangen jullie daarmee niet.

Raffles nam zijn vest weer van het slot, overtuigde zich dat ook de gangdeur gesloten was, ging de slaapkamer weer binnen, sloot de tussendeur, en

begon nu snel enige kleren uit de kleerkast op een stapeltje te leggen.

Plotseling ving zijn scherp oor enig gerucht op.

Hij sloop op de punten van zijn voeten naar de gangdeur, en opende deze eensklaps.

En wéér zag hij aan het einde van de lange gang haastig iemand wegsnel-

Een ogenblik dacht hij er over de vluchteling na te gaan, maar direct zag hij in, dat dit niet raadzaam zou zijn, daar hij dan zijn werkelijk doel zou verraden, terwijl het hem niet veel verder zou brengen, als hij de man, die daar vluchtte zou hebben ingehaald.

Hij nam de kleren op, verliet het vertrek, en ging naar de kamer voor de bedienden, die gelijkvloers was gelegen, naast de grote keuken.

— Wat moet je met die kleren? vroeg Briggs, die zo juist scheen te zijn binnengekomen en Raffles doordringend aanzag.

— Die mag ik van de baas verkopen, antwoordde Job, met een grijns van genoegen op zijn onnozel gelaat.

— Maak je maar niet al te blij, zei een der andere bedienden naijverig. Je kent mijnheer nog niet; hij is niet zo erg gul. Dat zul je zelf naderhand wel merken.

— Als ik dat merk is het nog tijd genoeg, riep Job overmoedig uit. Ik zeg maar, hebben is hebben en krijgen is de kunst.

112

9b

10a

10b

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

HOOFDSTUK VII

EIND GOED AL GOED

De dag verliep, zonder dat zich verder iets bijzonders voordeed, maar laat in de avond ontving Vandyke weer een geheimzinnige bedreiging van de bende van het Kwade Oog.

Raffles was met zijn werk klaar en had zijn ogen goed de kost gegeven.

Omstreeks half twaalf in de avond begaf hij zich met Vandyke naar diens slaapkamer, teneinde zijn pak af te borstelen een ander costuum en das klaar te leggen en zijn schoenen mee te nemen, om die te poetsen.

Nauwelijks waren zij binnen en de deur achter hen gesloten of Raffles vroeg op zachte toon:

— Hoe lang hebt gij uw butler in dienst, sir?

— Een half jaar. Waarom vraagt gij dat zo? vroeg Vandyke verschrikt.

— Och, zo maar. Had hij goede getuigschriften?

— Zeer goede.

— Zo, zo, kwam Raffles, terwijl hij knielde, om een der schoenen van de staalkoning uit te trekken.

Toen hij hiermee klaar was, vervolgde Raffles na even te hebben nagedacht

— Morgenochtend om negen uur verlaat gij het huis en zegt, dat gij niet terugkomt om thuis te eten. Het beste is de dag ergens buiten door te brengen, maar liefst in gezelschap. Gij verkeert in groot gevaar als ik mij niet vergis.

— Ik zal uw raad opvolgen, en God geve dat gij moogt slagen in uw plannen, mijnheer, zei Vandyke ernstig.

De gewaande bediende wachtte tot zijn meester zich ter ruste had begeven, draaide toen het licht uit, verliet het vertrek, en deed de deur dicht.

In de gang stond hij enige tijd in gepeins verzonken, waarna hij zijn slaapkamertje ging opzoeken, evenals dat van de andere bedienden op de bovenste verdieping gelegen.

Hij sloot de deur, opende onhoorbaar het raam, en keek naar buiten.

Hij wist precies waar zich de kamertjes der bedienden bevonden, waarvan de ramen alle op de grote tuin uitzag.

Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een licht geknetter, dat vergezeld ging van een eigenaardig, flikkerend lichtschijnsel, ongeveer zes meter van hem vandaan, en ter hoogte van de vensterrij.

Het leek wel wat op een zwakke, elektrische ontlading, dezelfde schitterende, blauwe vonk, hetzelfde eigenaardige knetterende geluid.

En nu zag Raffles, hoe de glinsterende telefoondraad, die hier aan de achterzijde van het huis liep, door middel van een omgebogen ijzerdraad, langzaam en voorzichtig in de richting van een der vensters werd getrokken.

— Als ik mij niet vergis, is dat de kamer van onze vriend Briggs, mompelde Raffles. Ik geloof dat het tijd wordt om daar een stokje voor te steken.

Hij verliet onhoorbaar zijn kamer, sloop de gang over en de trap af naar de vestibule, opende met de grootste behoedzaamheid de voordeur, keek naar links en rechts en wenkte toen een paar politieagenten, die juist voorbijkwamen.

Dezen kwamen nieuwsgierig naderbij, en een hunner vroeg:

— Is er wat aan de hand Brand? Inbrekers?

— Iets van die aard, ik geloof dat ik

een bendelid van het Kwade Oog beet heb.

Het scheelde weinig of de agenten hadden een kreet van vreugde geslaakt want er was een grote premie uitgelooft, aan ieder die een lid van de gevaarlijke bende onschadelijk zou weten te maken.

Raffles legde zijn vinger op de lippen en fluisterde:

— Ik zal u naar de tuin brengen. Daar liggen enige ladders tegen de muur van het tuinhuis. Wij zullen er een tegen de muur zetten, van het venster, dat ik u zal aanwijzen. Gij hebt niets anders te doen, dan u verborgen op te stellen en goed acht te slaan op hetgeen er gebeurt; ik ben er haast zeker van dat de bandiet u letterlijk als een rijpe vrucht in de schoot zal vallen. Maar denk er om dat gij met een gevaarlijk sujet te doen krijgt. En nu snel, wij mogen geen moment verliezen.

De twee agenten gingen de vestibule binnen van het huis, waarover zij in de laatste dagen zoveel hadden horen spreken, en volgden zonder enig geluid de gewaande huisknecht, die hem door een achterdeur naar de tuin bracht.

Zij vonden aldra op de aangewezen plek een lange ladder, waarvan het boveneinde met een doek werd omwikkeld en plaatsten deze geruisloos tegen de vensterbank, die Raffles aanwees.

Zelfs hier was het duidelijk te zien, dat de telefoondraad niet recht liep, maar door een of andere oorzaak uit haar richting werd getrokken, juist ter hoogte van het raam, waartegen de ladder geplaatst was.

— En let nu goed op; ik zal hem aan de andere kant opjagen, fluisterde Raffles.

Het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Hij ging het huis weer binnen, liep vlug en onhoorbaar de trap op, sloop naar de deur van de kamer, waarachter hij Briggs wist, klopte zacht aan, en riep met gedempte, maar doordringende stem:

— Red je. Alles is ontdekt. Er staat een ladder tegen het venster.

De uitwerking van deze woorden was

verrassend.

Daar binnen werd een stoel omgegooid, het raam werd opengerukt, er klonk een onderdrukte vloek, en toen werd het stil.

Raffles opende door middel van zijn looper de gesloten deur en trad het vertrek binnen.

Onmiddellijk zag hij zijn vermoeden bewaarheid. Op de tafel stond een telefoontoestel en verder al het nodige om de draad, die langs het huis liep, af te tappen.

Raffles sloeg hier echter verder geen acht op, maar snelde naar het openstaande raam, en boog zich voorover om naar beneden te kijken.

Hij zag juist hoe Briggs, de butler, in zijn hemdsmouwen zich langs de spijlen van de ladder vliegensvlug liet zakken en daar beneden juist in de tot zijn ontvangst uitgestrekte armen belandde die zich ondanks zijn heftige tegenstand van hem meester maakten.

— Dat is er één, mompelde Raffles, terwijl hij zich naar beneden spoedde, om de agenten nog enige instructies te geven.

* * *

Op dringend verzoek van Raffles, die als een particulier detective door Vandyke was voorgesteld, bleef de arrestatie van Briggs een diep geheim, en de buitenwereld vernam er dan ook niets van.

Spoedig zou blijken hoe verstandig deze maatregel was...

Omstreeks negen uur in de ochtend verliet Vandyke, zoals was afgesproken te voet zijn woning.

Geen tien minuten later reed een der Rolls Royce's uit de garage achter het huis door de koetspoort naar buiten.

Raffles, die op alles was voorbereid, had op de loer gestaan.

Hij snelde naar het raam in de werk-kamer, van de heer des huizes, trok de halfgesloten gordijnen met een ruk wijd open en geen vijftien seconden later zag hij Brand in een hurry de straat oversteken en met zijn motorfiets aan de hand weer te voorschijn komen, juist op het ogenblik dat de auto de koetspoort uitreed en met een stoutmoedige

draai de Fifth Avenue opreed.

Raffles deed een paar passen terug, en keek met spanning toe, hoe Charles Brand in een wolk van benzinedamp de Tolls volgde.

Er verstreken bijna drie uren, voor de auto terug kwam.

Enkele minuten later vielen er met korte, onregelde tussenpozen schelle lichtflitsen in de kamer, welke Raffles als zijn verblijfplaats had aangewezen. Charles Brand stond aan zijn heliograaf, en gaf, met de gewaardeerde hulp van de zon, seinen aan zijn vriend.

Raffles had snel zijn opschrijfboekje te voorschijn gehaald en maakte enige aantekeningen.

Toen hij klaar was mompelde hij voor zich heen.

— Dat heb je knap gedaan, Charles. Mijn compliment. Als alles meeloopt, kunnen wij de bende vannacht hebben opgerold.

— Het is precies gegaan zoals ik dacht, mompelde hij, terwijl hij met de handen in de zakken voor het raam van zijn slaapkamer stond. Ook de chauffeur was in het komplot, en daar ik er wel voor gezorgd heb, dat de arrestatie onder het personeel ruchtbaar werd, heeft hij dadelijk zijn bendegenoten, die het jonge meisje gevangen houden, willen ver-wittigen.

Laat in de namiddag keerde Vandyke terug.

Hij belde aanstonds om zijn trouwe Job, en stak hem met een gul gebaar de hand toe, zodra hij was binnengetreden.

Maar Raffles maande hem met een snelle wenk tot voorzichtigheid aan, en fluisterde:

— Doe dat niet, mijnheer Vandyke, wij worden beslist nog bespionneerd.

— Maar laat mij u tenminste dank zeggen, voor wat gij vannacht gedaan hebt, zei de staalkoning ernstig.

— Dat kunt gij later doen, zei Raffles kortaf. Dit had trouwens niets te betekenen; de hoofdzak moet nog gedaan worden. Wij hebben de verblijfplaats van uw dochter ontdekt.

Vandyke werd bleek, en fluisterde hees:

— Waar is zij?

— In het huis van een Chinees, dicht bij de Hudsonkade. De man heet: Ji-Wang, en hij schijnt een opiumkit te houden.

— Maar dan moeten wij er aanstonds met een overvalwagen van de politie op af, riep Vandyke uit. Waar wachten wij nog op?

Raffles haalde echter de schouder op, en zei op meewarige toon:

— Ik ken New York waarschijnlijk niet zo goed als gij, Mr. Vandyke, maar ik kan u wel zeggen, dat uw plan heel-gemakkelijk uitvoerbaar lijkt in theorie maar in de practijk op de grootste moeilijkheden zal stuiten.

— Waarom dat? Als twintig agenten niet voldoende zijn, dan nemen wij er nog meer.

— En hoe meer gij er neemt, hoe minder gij zult slagen, sir, hernam Raffles bedaard. Gij vergeet dat die mensen op hun hoede zijn; gij vergeet dat zij een heel leger van spionnen hebben, die de nadering van die grote politie-auto geruime tijd van tevoren zullen hebben aangekondigd, terwijl ik nog niet eens rekening houd met de mogelijkheid dat er onder de politie zelve medeplichtigen zijn. Gij vergeet voorts, dat die huizen daar aan de kade ware doolhoven zijn, waar men goed de weg moet weten, zij zijn alle voorzien van geheime uitgangen, zodat het gespuis zelfs bij een verrassende overval, alle tijd zal hebben om hun gevangene langs een sluipweg in veiligheid te brengen.

— Maar wat dan? riep Vandyke wanhopig uit.

— Alleen list, en een overdonderend snel optreden kan hier baten, Mr. Vandyke, antwoordde Raffles. Ik heb hier twee vrienden, op wier toewijding ik onvoorwaardelijk staat kan maken. Wij zullen ons vermommen, en vanavond die opiumkit binnendringen, en het zou al zeer vreemd moeten lopen, als wij uw dochter niet zouden kunnen bevrijden.

— Met slechts drie mannen? riep Vandyke ongelovig uit.

— Als die drie mannen voor niets terugdeinzen, en op elkander kunnen rekenen, sir dan zijn zij meer waard dan

een politiemacht.

De staalkoning zweeg, en keek zijn bediende aan, wiens gezicht nu alles behalve onnozel stond.

Eensklaps greep Vandyke de beide handen van de man, die tegenover hem stond en zei:

— Misschien slaagt gij. Zeg mij tenminste uw naam, opdat ik zal weten, aan wie ik dit alles verschuldigd ben.

— Nogmaals Mr. Vandyke, mijn naam doet weinig terzake, zei Raffles op koele toon. Misschien zou het u minder aangenaam zijn, dan het u thans toeschijnt als gij deze zoudt kennen. Laten wij daarover verder zwijgen. Ik moet u nu verlaten, om alles voor onze onderneming in orde te brengen. Als vannacht om twee uur uw dochter nog niet in dit huis is, dan is de zaak mislukt, en dan zal ik ook waarschijnlijk nooit meer in de gelegenheid zijn om u de biezonderheden mede te delen.

Raffles maakte een korte buiging, verliet het vertrek; aanstonds vertoonde zijn gelaat weer die suffige, enigszins wezenloze uitdrukking, welke zozeer de lachlust van zijn collega's had gaande gemaakt...

Het was omstreeks elf uur in de avond toen drie tamelijk sterk onder de invloed verkerende matrozen langs de Hudsonkade zwaaiden, en elkander nu en dan moesten ondersteunen.

Het waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Zo bereikten zij onder het gelal van een matrozenliedje een opiumkit in een tamelijk nauwe, donkere straat, met boven de deur een gele lampion aan een hengelroede.

— Hier is het, fluisterde Charles Brand zacht, om dadelijk daarop zijn liedje voort te zetten.

De drie mannen kwamen in de gelagkamer, waar een aantal kerels met alles behalve gunstig uiterlijk zaten, en bestelden ieder een glas whisky.

Terwijl zij zo zaten te drinken, fluisterde Brand opnieuw:

— Het moet in het achterhuis zijn, aan de andere kant van een kleine binnenplaats, waar de eigenlijke opiumkit is.

— Vooruit dan maar, zei Raffles.

De drie mannen stonden waggelend op, betaalden de Chinees, die achter zijn buffet stond, en zwaaiden over de binnenplaats naar een nauwe gang, waar boven een kleine rode, lantaarn brandde.

Een Chinees kwam hen wantrouwend tegemoet; blijkbaar de eigenaar van de zaak.

— Wat verlangen de heren? vroeg hij op achterdochtige toon, terwijl hij zijn benige handen wreef.

— Voorlopig niets anders dan dit, antwoordde Henderson op gesmoorde toon en liet tegelijkertijd zijn geweldige vuist op het hoofd van de man neerkomen, zodat de man zonder een kreet te slaken, voorover op de grond viel en bewegingloos bleef liggen.

— Naar binnen, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij op een wrakke deur wees.

De reus bukte zich, tilde de Chinees op, en droeg hem als een kind een pikdonker vertrek binnen, waartoe deze wrakke deur toegang bleek te geven.

In een oogwenk was de Chinees van zijn bovenkleden ontdaan, welke Raffles niet zonder een scheef gezicht van afschuw aantrok, terwijl Brand de wacht bij de deur hield.

In een ommezen had Raffles zijn gelaat een algehele verandering doen ondergaan en een pruik over zijn haren heengetrokken, waaraan zich op het voorhoofdstuk een paar scheef geplaatste wenkbrauwen bevonden.

Het was zeker geen kunstwerk deze vermommen, maar in de duisternis zou waarschijnlijk niemand het bedrog ontdekken.

James had intussen de half dode Chinees gebonden en gekneveld, en als een hoop vuil goed in een hoek van het vertrek geschoven, waar de vent bewegingloos bleef liggen.

— Nu oppassen, fluisterde Raffles. Ik ga vooruit. Een der bedienden zal natuurlijk weten waar zij is. Ik zal doen alsof er gevaar dreigt en de man zeggen, dat wij haar naar elders moeten brengen. Ik zal wel zorgen, dat hij vlugger is dan ik en mij de weg wijst. Zo-

dra ik bij haar ben, zal ik het afgesproken teken geven. Mocht de overmacht te groot, en de aanslag ontijdig ontdekt worden, dan weten jullie het middel om te ontkomen. Vooruit nu maar.

De drie mannen verlieten het vertrek terwijl Raffles vooruitging, zijn handen wrijvend, zoals hij het de Chinees had zien doen.

Hij ging de opiumkit binnen en aldra had zijn scherp oog een andere Chinees ontdekt, met een gelaat weinig minder lelijk dan dat van de ander, op wie hij toetrad en in een Chinees-Engels taaltje, haastig en met verschrikt gezicht fluisterde:

— Er is onraad; ik ben zoëven ver Wittigd. Zij moet naar een andere plaats gebracht worden.

De Chinees verschrok blijkbaar hevig en snelde het vertrek uit, door Raffles op de voet gevolgd.

De man bracht hem door een paar gangen en een trap op naar een ander gedeelte van het huis, en bleef voor een deur, waarin zich een klein getralied gat bevond, en die met een zwaar hangslot gesloten was, afgezien van het gewone deurslot.

— De sleutels, zei de Chinees haastig, terwijl hij zich tot Raffles wendde.

Deze tastte in de zakken van het ruime bus, en vond, tot zijn geluk daarin een paar zware sleutels waarmede hij de beide sloten opende, en daarna snel binnentrad.

In het donkere vertrek ontwaarde hij vaag een witte gedaante, onbeweeglijk in een hoek.

Het was Juliette Vandyke, die van bijna al haar kleren beroofd was.

Haar handen en benen waren met dikke touwen gebonden.

Zij hief het hoofd op, en liet het toen moedeloos weer op de borst vallen.

Raffles tilde haar van de vloer, sloeg zijn jas om haar heen, en fluisterde haar in:

— Vrees niets; ik ben een vriend. Ik kom u bevrijden.

Bijna had het jonge meisje een kreet van blijde verrukking geslaakt, maar Raffles legde haar snel de hand op de

mond.

Hij haalde een mes te voorschijn en sneed in allerijl de touwen door, die haar armen en benen gebonden hielden.

— Wat doet gij daar? vroeg de Chinees, die plotseling wantrouwend geworden scheen en de hand naar zijn zak bracht.

Het antwoord was kort, maar afdoende. Raffles liet Juliette Vandyke met de rechterhand even los, en gebruikte dit lichaamsdeel om het tot een vuist gebald, zo snel en met zoveel kracht op de kin van de schurk te laten neerkomen, dat deze met een doffe kreet voorover stortte.

In een oogwenk was Raffles met zijn last bij de deur, stormde de trappen af en bereikte de opiumkit, waar zijn twee vrienden hem in spanning wachtten.

Maar de kreet was gehoord, er werd alarm geslagen en van alle kanten kwamen kerels met dreigende tronies toesnellen.

— Kunt gij met een vuurwapen omgaan? vroeg Raffles aan Miss Vandyke. Neem dan deze revolver. Volg ons zo dicht mogelijk op de hielen, het gaat om uw leven.

En nu begon een moeilijke terugtocht want van alle kanten kwamen de bandieten met getrokken dolk en met de revolver in de vuist aanstormen.

Brand, de beste schutter, legde er al dadelijk drie neer, beurtelings uit twee revolvers vurend, Henderson had een zware stoel gegrepen, en twee schurken de hersens ingeslagen, terwijl Raffles met een goed gemikt schot een bandiet geveld had, die juist met opgeheven dolk op hem toekwam.

Zo bereikten zij de deur, staken snel de binnenplaats over en moesten nu nog de gelagkamer door.

James Henderson ging nu vooraan en fungeerde als het ware voor ijsbreker, terwijl hij met reuzenkrachten een zware tafel had opgenomen en deze als een schild voor zich uit droeg.

Bij de deur gekomen wierp hij het zware meubel met kracht temidden der achtervolgers, waardoor een ogenblik verwarring ontstond, waarvan Raffles,

Brand en Juliette Vandyke gebruik maakten om weg te glippen.

Achter hen klonk een luid gebrul van woede, en toen een hevige slag: Henderson had een bom met geringe ontplofingskracht, maar met een zeer snel bedwelmend gas te midden der achtervolgers gegooid, en zich daarop in allerijl bij het drietal gevoegd, dat reeds de straat had bereikt. Op de hoek van de steeg stond, onder de hoede van drie politieagenten, een auto geparkeerd.

Raffles geleidde het doodsbleke meisje hoffelijk naar de auto, hielp haar instappen en fluisterde haar toe:

— Deze drie agenten zullen u dadelijk thuis brengen en u niet verlaten voor gij in veiligheid zijt. Wat mij betreft, mijnheer, uw vader, zal mij niet terugzien, ik heb mijn taak voorlopig

verricht. Zeg hem dat er in de bovenste rechterlade van zijn schrijfbureau een briefje ligt, dat hij met aandacht moet lezen. Goodbye, miss, en wees in de eerste tijd een weinig voorzichtig.

Raffles knikte haar ten afscheid toe, de chauffeur gaf gas en een uur later lag Juliette aan de borst van haar vader.

Het briefje had echter een enigzins ontnuchterende uitwerking op de staalkoning.

Het bevatte deze woorden:

« Dear Mr. Vandyke. Ik heb u gezegd, dat ik niet gewend ben geschenken aan te nemen. Ik ben zo vrij geweest de honderdduizend dollar en nog enige juwelen als aandenken uit uw brandkast mede te nemen. Greetings and no grudge. »

JOHN RAFFLES.

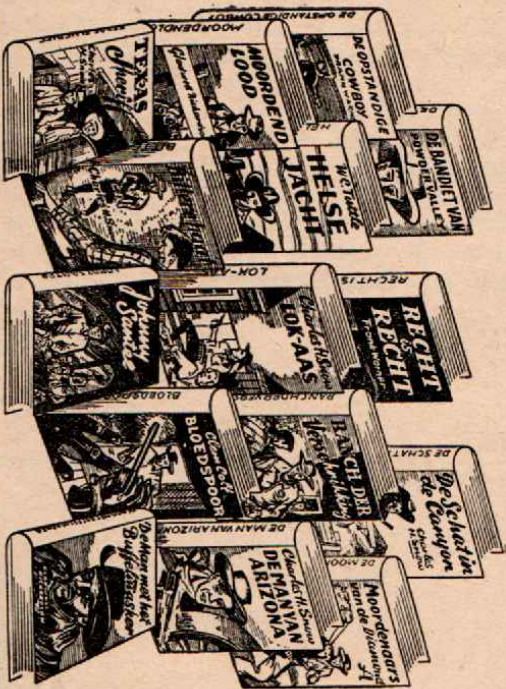

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Veldslag in Harbourstreet

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

Betaalbaar met f 5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank W. Arner
2. De Opstandige Cowboy } door Denver Barndvelt
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Arthur MacLean
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buttermasker } alle door Ch. H. Snow
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona
13. Lokaas
14. Texas Sherif
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgeveest - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. L.